Akbaba

Plâj Politikası:

Muhalefetle iktidar!

MEŞHEDÎ'NİN Hikâyeleri

Mizah edebiyatımızın ölmez eseri

Yazan :
Ercümeut Ekrem Talû

□

ÜSTAT ERCÜMENT'İN BU ÖLMEZ TİPİNİ KİM TANIMAZ?

□

Bir gün, on gün değil, Meşhedî'nin hikâyeleri sizi, bir ömür boyu, her okuyuşta kahkahalarla güldürecektir.

Salı Günü Çıkıyor !

Fiatı: 1 Lira

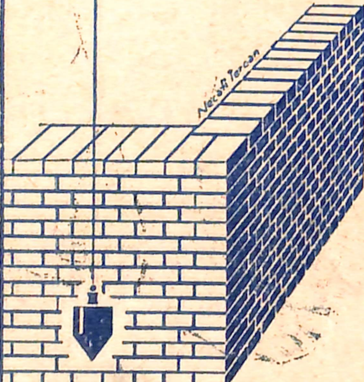

SİZ KENDİNİZE PARA BİRİKTİREREK YARDIM EDERSENİZ

BİZDE SİZE KREDİMİZLE YARDIM EDERİZ

TÜRKİYE EMLÂK KREDİ BANKASI NIN

Yapı Tasarrufu hesabı
Ev hesabı
Vadeli veya Vadesiz Tasarruf hesapları

SİZE BİR YUVA KAZANDIRABİLİR

Türkiye Emlâk Kredi Bankası son 5 yılda **50000** *den fazla vatandaşa yeni bir yuva temin etti.*

APARTMAN DAİRELERİ
PARA İKRAMİYELERİ
MEVDUAT SAHİPLERİNE
% 10 TENZİLÂT

SÜMERBANK

Yazı İşlerini fiilen idare eden:
AHMET KOÇER
Teknik Sekreter:
Selâmi M. YURDATAP
Abone: Seneliği 25, 6 aylığı 12,5 lira.

Adres: Klodfarer Cad. No. 8_10. Daire 3.
Telefon: 21811
Basıldığı yer:
ERCAN MATBAASI
Fiatı: 50 Kuruş

SAYI : 173 C.: 6 7 TEMMUZ 1955 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASÎ, MİZAHÎ GAZETE ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ

Akbaba

EL ve BAŞ

BEYOĞLUNUN büyük bir lokantasında yemek yiyorduk. Kızıma sordum:

— Vehbi Koç burada... Bil bakayım, hangisi?

Sağa baktı, sola baktı, düşündü:

— Şu mu? dedi.

Gösterdiği adam, göbeğini de masaya oturtmuş bir yüz kiloluktu. Bileğinde altın vardı, parmağında altın vardı, ağzında altın vardı.

Kaşlarımı kaldırdım:

— Değil!

Kızım, meraklı gözlerle masaları taradı, taradı, taradı:

— Şu mu?

Etrafa, gözleriyle değil, kapkara burun delikleriyle bakan bir azametti bu...

Tekrar kaşlarımı kaldırdım:

— Değil!...

Bu sefer kızım, hayalindeki milyoner tipini değiştirmişti. Köşede, sarışın bir kadınla limonlu votka içen iri kemikli, naylon gömlekli, çok kahkahalı bir erkeği gösterdi:

— Şu mu?..

Yemeğini unutmuştu artık. Gözleri, salonda kaç kişi varsa, hepsinin masasına uğradı:

— Şu mu? Şu mu?.. Şu mu?

Sormadığı iki kişi kalmıştı: Biri ben, biri de Vehbi Koç!

Büyük iş adamımız, bir salon dolusu kalabalık içinde kendisini silen tek adamdı.

Kırk yıl oluyor. Ben, İdadi talebesi bir genç şairdim. Bilgi Derneğine davet edilmiştik. Salonda, Rıza Tevfik vardı, Celâl Sahir vardı, Ömer Seyfettin vardı, hattâ biz bile vardık: Enis Behiç, Orhan Seyfi, ben..

Neden sonra anladık ki, aramızda, büyük Türk mütefekkiri Ziya Gökalp da varmış!

Kendisini bağırmayan tek adam o idi!

Bir yabancıya politika adamlarımızı gösteriniz:

— Hangisi Adnan Menderes?

Hiç şüpheniz olmasın, önce Adliye Vekilimizi gösterecektir:

— Bu mu?

Üstad öyle gerilecek, öyle kasılacaktır ki, tanıdığınız halde siz bile şüpheye düşecek, kendi kendinize soracaksınızdır belki:

— Sahi, bu mu?..

Ondan sonra, birer birer hepsini dolaşacaktır:

— Şu mu? Bu mu?.. Bu mu? Şu mu?..

Ama hiç bir zaman, o ince yapılı, o daima ceketinin önü düğmeli, o mahcup, o ürkek bakışlı, mütevazi Türk efendisini sormıyacaktır:

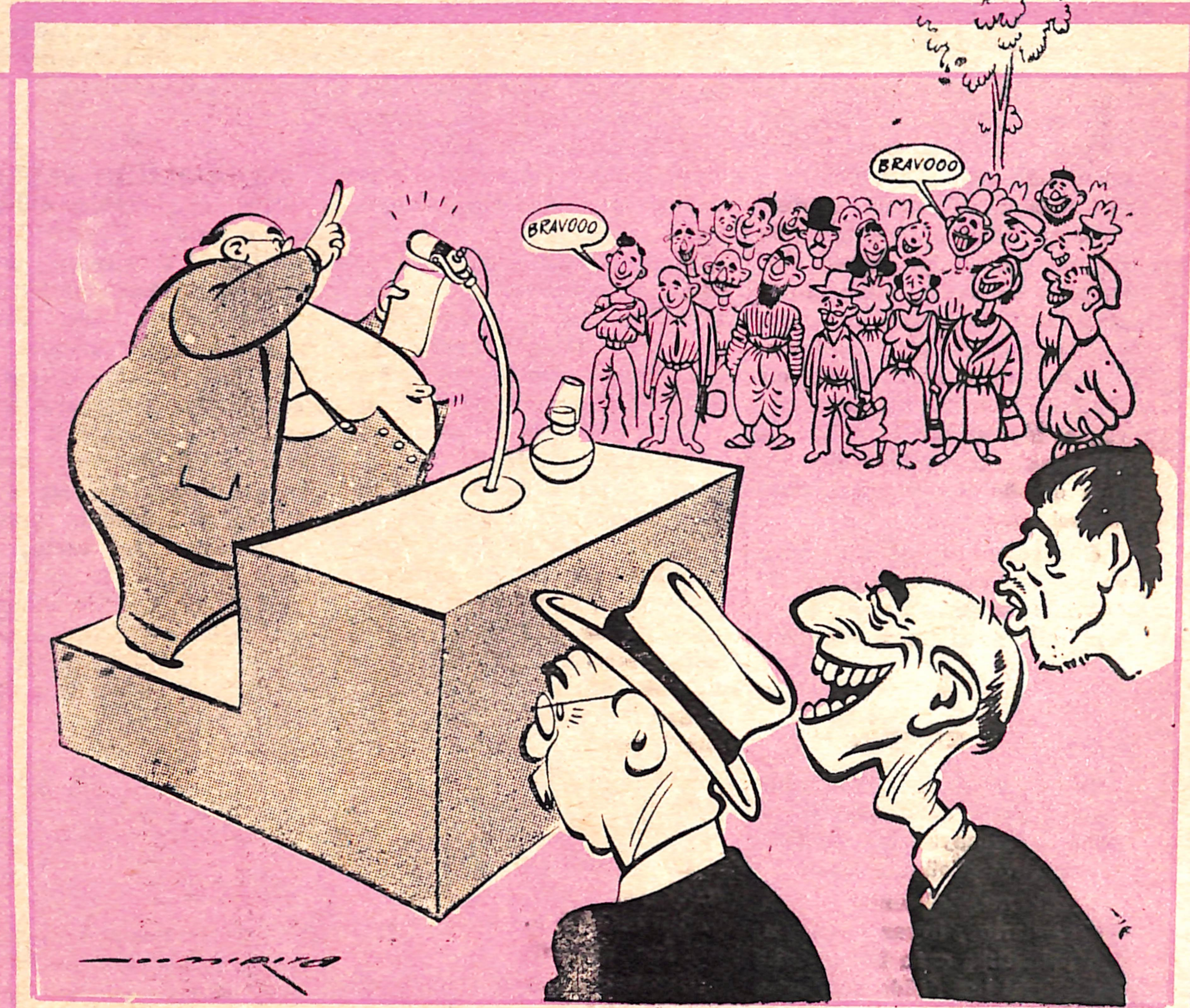
— Bu mu?..

Bir ata sözümüzü hatırlıyorum:

— El işler, baş övünür...

Ne dersiniz, vaziyete uymak için iki kelimeye el ile başa yer değiştirtsek nasıl olur acaba?

YUSUF ZİYA ORTAÇ

— Vatandaşlar, kemerleri sıkalım!...

Hani Bana!..

Son Amerikan yardımı 30 milyon lira ile neler alacakmışız, biliyor musunuz?

Gazetede okuduklarımı sayayım:

Kamyon lâstiği, yedek parça, kalay, teneke, kauçuk, çimento torbası kâğıdı...

Peki, ya matbaa mürekkebi? Ya mecmua kâğıdı?... Ya klişe çinkosu?...

Hani çocukken büyüklerimiz:

— Aç avcunu, derlerdi.

Açardık. Önce, işaret parmaklarını mini mini avucumuzun ortasına koyarlardı:

— Buraya bir kuş konmuş...

Sonra, baş parmağımızdan başlıyarak sıra ile sayarlardı:

— Bu tutmuş... Bu kesmiş... Bu pişirmiş... Bu yemiş... Bu da mektepten gelmiş: «Hani bana? hani bana? hani bana?» demiş!

Bizler, galiba vatandaş elinin küçük parmağıyız... Bütün ömrümüz hep tutulan, kesilen, pişirilen ve yenen kuşların arkasından çığlıkla geçecek:

— Hani bana?... Hani bana?... Hani bana?...

AKBABA

Olaylar Alaylar Kalaylar

İdare!

KİM ne derse desin, biz idareci insanlarız. Yok öyle, alay, şaka idare-i maslahat filân değil, basbayağı idareci insanlarız. Meselâ, etrafımıza bir bakalım: Musluklarda su yok, ama Sular İdaresi var. Binecek tramvay bulamazsınız, ama Trmavay İdaresi var. Havagazı dediğiniz şey, dedikoducu bir mahalle karısı gibi bir «fis-kos!» dan ibarettir. Ama Havagazı İdaresi var. Otobüs, hasretle beklediğimiz bir yolcudur, ama otobüs olmasa da, Otobüs İdaresi var.

Görüyorsunuz ya, biz olmayan şeyleri bile idare ediyoruz; düşünün bir de bunlar olsalardı, kim bilir nasıl idare ederdik!..

SIK KEMERİ

Tıbdan başka, her çeşit, her konuda yazı yazan, yalnız tıb yazıları yazmayan bir tıb ordinaryüs profesörümüz vardır.

Trafik meselelerinden, ahlâk vaızlarına, hıyar fiyatlarından pahalılığa çare bulmaya kadar kalemi her dalda cirit oynayan bu tıb ordinaryüs profesörünün, tabii Süheyl Ünver bey olduğunu şıp diye anladınız. Üstad, bu sefer de Vatan'daki «kemeri sıkmak» isimli nüshasında, bizlere hiç kimsenin aklı na gelmiyecek ilmî yollar gösteriyor. O kadar da ilmî ki, bin sene önce yaşamış Buharalı İbn-i Sinâ'dan bile misaller gösteriyor. Üstadın yazısından, par don muskasından öğreniyoruz ki, İbn-i Sinâ şöyle demiş: «Kişinin aklı bol olursa, zamandaki kıtlıktan ona bir ziyan gelmez. Kıtlığa rağmen o aklının bolluğu sayesinde hoş yaşayabilir».

İbn-i Sinâ'dan delil getiren üstad şöyle vaz'ediyor: Ortalıkta kahve mi yok... kahve içmez siniz, olur, biter. Kahvesiz insan ölmez. Şeker mi yok, şeker yemezsiniz vesselâm... Et mi yok, yemeyiverin efendim, etsizlikten ölmediniz ya...

Artık bu ekonomik kurala göre hayatımızı düzene sokabiliriz. Kiralar mı pahalı, kırla ra çıkın efendim. Alt tarafı üç ay kış var, köprü altında yatar sınız. Sütler mi bozuk, içmezsiniz , ölmezsiniz ya... Domates mi yok, lâf... yemeyin!..

Benim anladığım İbn-i Sinâ'nın dediği gibi «Kişinin aklı bol olursa ona bir ziyan gelmez» Ama bu kadar bol akıl da olursa, akıllara ziyan...

Kasap yağı bol bulunca sürecek yer ararmış, tıb ord. profesörü de aklı bol bulunca sürecek yer arıyor!..

Her halde benim aklım pek bol olmadığı için, hiç bir şeye aklım ermiyor. Yine üstad gibi bir tıb Ord. Profesörü olan F. K. Gökay tıpkı böyle orijinal düşünceleri olduğu için, vali oldu. Bu tavsiyelerine bakılırsa, Süheyl Ünver, bir değil, bir kaç bakanlığa birden lâyıktır. Nasıl olsa tıbda uğraşmıyor, ne diye istifade etmiyoruz da, Üniversite kürsülerinde zavallıyı çürütüyoruz?.. Asıl aklı bol olan buna bir cevap bulsun...

PAHALILIĞIN SEBEBİ

Pahalılığın büyü sebebi meydana çıkarıldı, Kasım Gülek'miş. Gülek, Tire'de bir konuşma yapmış, arkasından bütün fiyatla fırlamış... Tireli Demokratların şikâyeti üzerine, Kasım Gülek hakkında takibata geçilmiş. Şaşılacak şey... İnsanların lâftan anlamadığı bu zamanda şu fiyat denen mahlûk lâftan anlıyor. Ama her nedense ucuzluk lâflarına, nutuklara, demeçlere, boş veriyor da, Kasım Gülek'in bir sözüyle fırlama oluyor. Senelerdenberi, hayatı nasıl ucuzlatalım diye düşünüp duruyorduk, meğer Kasım Gülek'i susturmak lâzımmış.

MERASİM-İ BAHRİ

Çok memnunum... Dil devrimi tuttu. Radyo, ajans haberi verirken merâsimi Bahri yapıldı.» dedi. Oğlum:

—Merasim-i Bahri ne demek baba? diye sordu.

— Deniz töreni, denizde tören...

diye anlattım.

Oğlumun bu terkibi anlamayışı, soruşu beni sevindirdi. Çünkü, radyo Deniz töreni diyebilir, meselâ oğlumun yerine babam:

— Deniz töreni de ne demek? diye sorabilir, ben de ona:

— Merasim-i Bahri...

diye anlatmak zorunda kalabilirdim.

Dil devrimi tuttu, yalnız bunu radyoya nasıl anlatmalı?...

O

EBEDÎ BEKÂR

Ahmet Hamdi Tanpınar'ı bilirsiniz belki. Şair ve profesör. Daha mühimmi: ebedî bekâr! Geçende, kendisine hayran olan üç genç kız, ziyaretine geldiler. Üstadın çalışma odasında resimler ve heykeller vardı. Kızlardan biri, bir büstü gösterdi:

— Gina Lollobrigida mı diye sordu. Tanpınar:

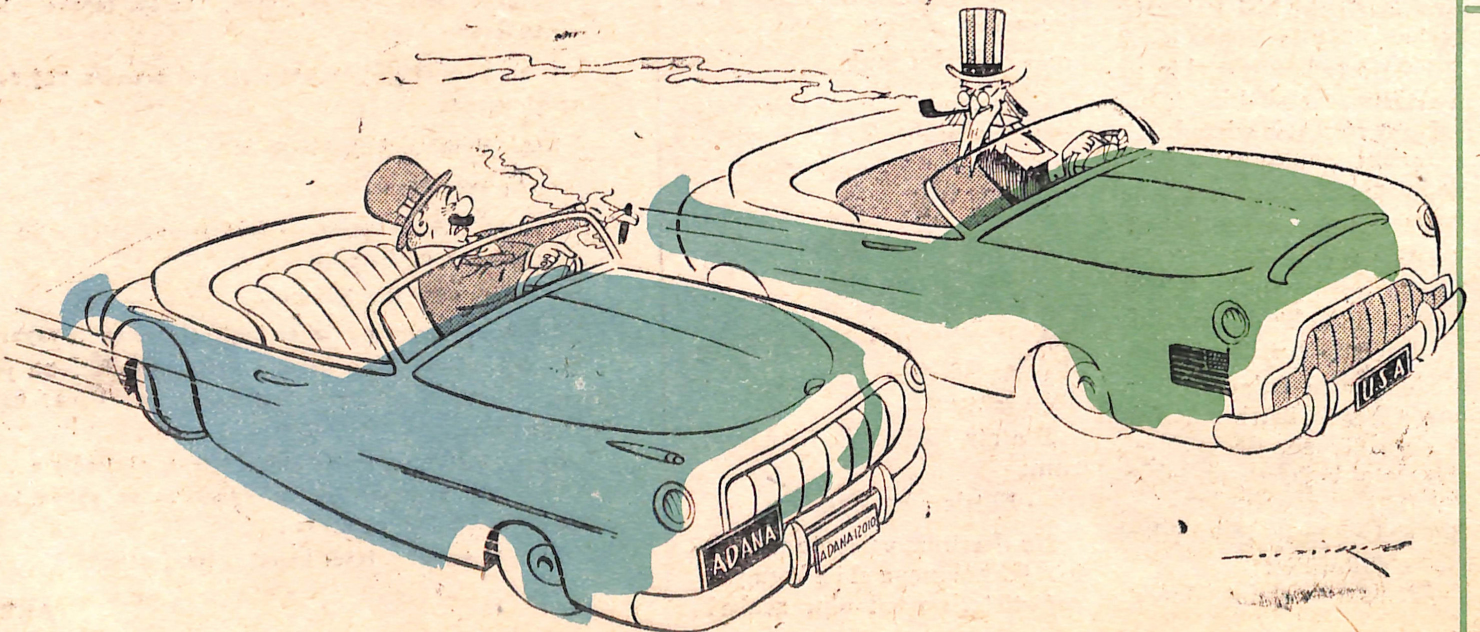
— Hayır, Minerva, dedi. Kız şaştı:

— Affedersiniz. Hâlâ eski mitolojiyi öğrenemedim. Hangi Tanrıyla evlenmişti?

Üstad taşı gediğine koydu:

— Hiç biriyle. Düşünsenize, şayet evlenseydi akıl Tanrıçası olarak kalabilir miydi.

LÜKS OTOMOBİLDE, AMERİKADAN SONRA TÜRKİYE DÜNYA İKİNCİSİ GELİYOR... (Gazeteler)

Hacıağa — Ah şu üçyüz milyon doları bir verseydin, birinciliği sana zor bırakırdım!...

Neden Şeker Yok?

ŞEKERİN neden bulunmadığını, nihayet, Ali Naci Karacan üstadımızın hizmetçisi keşfetmiş. Bizce bu, atom keşfi kadar mühim olduğundan, kâşif hizmetçinin heykelini dikşek yeridir. Bu keşfin hikâyesini, başmakalesinde şöyle anlatıyor:

«Bundan bir müddet evvel, bir sabah bizim hizmetçi Fatma köşedeki bakkala gitti ve iki kilo şeker alıp getirdi.»

Bir kaç gün sonra bakkalda şeker kalmıyor.

«Bakkalın ahbabı olan Bizim Fatma, şekerin sırra kadem basmasındaki hikmeti öğrenmişti: Bizimle aynı apartmanda oturan bir Beyaz Rus, aynı bakkaldan muhtelif yollarla muhtelif adamlarla tam yetmiş kilo şeker kapatıvermişti!..

Fakat Fatma, bakkaldan havadisi alınca, durmadı, hâdisenin yakasını bırakmadı. Bu sefer Beyaz Rusun hizmetçisini buldu, ona çattı:

— Şekerci dükkânı mı açacaksınız? Mahallede şeker bırakmadınız! Allah belânızı versin!» demez mi?

Beyaz Rusun kendisi gibi Beyaz Rus olan hizmetçisi Dusy, gayet soğukkanlılıkla, şu cevabı verdi:

— Ne yapalım, bizim madam çok reçel sever!»

Genç ve güzel Dusy'nin çok reçel sevdiğini söylediği, bizim madam dediği, yetmişlik, korkunç bir acûze idi!»

Üstad Ali Naci Karacan, bundan sonra: Bilmem ki bu hikâyeye fazla bir şey ilâveye lüzum var mı?»

diye soruyor. Ama yine de bir şeyler ilâve ediyor. Bize kalsa bu başmakaleye hiç bir şey ilâvesine lüzum yok.

Şeker darlığı sebebini keşfeden Ali Naci Karacan'ın hizmetçisi Fatmayı Belediye murakıbı yapmalı. Çünkü piyasada yalnız şeker değil, inşaat demiri, matbaa mürekkebi, çivi, ilâç da yok. O reçele düşkün yetmişlik acûze, belki bunları da piyasadan toplamış, demir reçeli, boya reçeli, çivi reçeli yapıyordur.

MİLLİ DAYANIŞMA!...

(Suat Yalaz)

KİMİNLE

Uzun zamandanberi o kızı seviyordu. Ama karanlıkta göz kırpar gibi. Çünkü kızın hiç bir şeyden haberi yoktu ve onu candan bir dost biliyor, azamî yakınlık gösteriyordu. Nihayet başbaşa kaldıkları bir gün, bütün cesaretini topladı, itirafa hazırlandı. Ama daha önce kızı hazırlamak lâzımdı:

— Biliyor musun Muallâ, dedi, artık evlenmen lâzım senin de...

— Muhakkak... dedi Muallâ.

— O halde ne duruyorsun?

— Kiminle evleneyim kardeş? dedi Muallâ. Bana etrafımı alan budalalar içinde evlenmeğe lâyık bir tek insan varsa, göstersene?

GAYET TABİİ

Vaka, 39-40 senelerinde, yani İkinci Dünya Harbinin başladığı sırada geçer. Bir Fransız yüzbaşısiyle bir nöbetçi çavuşu konuşurlar:

Yüzbaşı — Ne zamandanberi bu bölgedesiniz?

Çavuş — Dündenberi...

Yüzbaşı — Almanlar buraya pek mi yakın?

Çavuş — Eh, otuz kırk kilometre mesafedelermiş...

Yüzbaşı — Öyleyse neden okadar kısık sesle konuşuyorsun?

Çavuş — Sesim kısık da ondan, yüzbaşım!

KEŞKE

Kürsüden öfkeyle inen İngiliz mebusu, sandalyesinin üstüne bıraktığı şapkasına oturmuştu.

Bunu gören Çörçil, esefle elini dizine vurdu:

— Vah, vah... Keşke kafan da içinde olsaydı!

HIÇKIRIK

Bir zamanlar Papa'nın da tutulduğu bir acaip hıçkırık hastalığı vardır; bu hastalığa tutulanlar arka arkaya boyuna hıçkırırlar. Halil Lutfi de bu hıçkırık hastalığına tutulmuştu. Mütehassıs doktor:

— Müthiş bir şok tesiri yapacak şekilde korkutmaktan başka çare yok!.. dedi. Fakat Halil Lutfi'nin gözü bir şeyden korkmuyordu.

Çok cesurdu. "Hött!..,, diye birden önüne çıktılar, korkutamadılar. Hortlak çıkardılar, korkutamadılar. Gazetesinde çalışan bir muharrir:

— Ben onu korkuturum. dedi. Halil Lutfi'ye birdenbire:

— Beş kuruş versene patron!.. dedi. Halil Lutfi o kadar korktu ki, tutulduğu hıçkırıkan kurtuldu. Fakat bu sefer de dili tutulmuştu.

PASİFİKTE ATOM TECRÜBESİ

Vahşiler — Medeniyet amma ilerlemiş ha!...

TABİBLER Kongresi

Yazan: *Birinci Sınıf Müteahhit*
Dr. ASPİRİN KÂZIM

— Olgun şeftalilerimiz, kırmızı domateslerimiz de var beyim!...

— Seninki şehre nisbet, her sabah kahvaltısını çaylan yapıyor!...

(Tonguç)

UCUZLUK

TÜRK Tabibler Birliği Yıllık Kongresinde konuşan doktorlar bizi şaşırttılar. Bir doktor:

— Sefalet çekiyoruz. 12 kuruşa muayene, 37 kuruşa ameliyat ediyoruz!...

Demiş. Acaba doğru mu dersiniz? İnsanın inanası bile gelmiyor. Eğer doktor şaka etmiyorsa, aman bize adresini bildirsin. Çünkü bu geçim zorluğunda, sinemaya tiyatroya gidemiyoruz, gazinolara, plâjlara gidemiyoruz. Mademki 12 kuruş, haftada bir defa olsun, çoluk çocuk doktora muayeneye gider, hiç olmazsa vakit geçiririz. Hele 37 kuruşa ameliyatı duyunca sevincimden deliye döndüm. Berberden, hamamdan bile ucuz... İki buçuk liraya kıydın mı, bademcik, fıtık, basur memesi, apandisit, neyin varsa ameliyatla pir-ü pâk olur, adam gibi çıkarsın orta yere...

Aman doktor, acele adresini bildir, 12 kuruş olduğunu duyunca, çocuklar:

— İlle bu pazar muayene olacağız!... Evde canımız sıkılıyor, diye tutturdular.

ÖLÜM KAÇA?

Muayene ücretini, ameliyat ücretini söylemişsiniz de, listede ölümü unutmuşsunuz. O kongrede adı sık geçen bir ordinaryüs profesör, bir kanserli hastayı, altı ay romatizma diye tedavisi altında öldürememişti. Şu muayene, ameliyat gibi, bir de «hata-yı tıbbi» ile ölüm ücretlerini indirseniz çok daha memnun olacağız...

MENDİLSİZ DOKTOR

Az kazandıklarından şikâyet eden bir doktor:

— Bir mendil bile on dört lira!...

diye bağırmış. Doğrusu, doktorlarımızın mendilsiz kalıp, burunlarını çekmelerine razı değiliz. Ama, bu sayın doktorun burnunu da çok merak ettim. Çünkü, biz on dört liraya iki kişilik yatak çarşafı alıyoruz. Çarşaf kadar mendil kullandığına göre, sayın doktorun burnu ne büyük, artık siz düşünün...

TEMİZ ÇARŞAF

Kongrede bir doktor şöyle demiş:

— Eskiden bir eve doktor geleceği zaman yatak çarşafları değiştirilirdi. Halk artık bize itibar etmiyor. Kabak alır gibi, «borcumuz ne kadar?» diye soruyor.

Halk, doktor gelince yatak çarşafını değiştirmiyorsa, doktoru saymadığından değil, çarşafı olmadığından... Kabak alır gibi, «borcumuz kaç para?» diye soruyorsak, suç bizim değil her halde .. Çünkü doktora

muayene olmak, yazlık bahçelere gitmek gibi bir şey oldu. İnsan listeye bakmadan ne kadar yiyeceğini kestiremiyor.

PARA VE İMAN

Bir doktor da «Halk bizi zengin biliyor. Para ile imanın kimde olduğu bilinmez.» demiş. İmanı pek bilmeyiz... Ama paraya gelinceeee, işte onu gizlemek zor. Bu apartımanlar imanla yükselmediğine göre, paranın kimde olduğu hemen anlaşılıyor.

KIZ VERMİYORLAR

Genç bir doktor da, Anadoluda doktorlara kız verilmediğinden şikâyet etmşi Böyle şikâyet ettiklerine göre, demek Anadoluya giden doktorlarımız da var, memnun olduk.

Doktorlarımız Anadoluya kız vermeğe başladıkları zaman, hiç merak etmesinler, Anadoludan da kız almağa başlarlar.

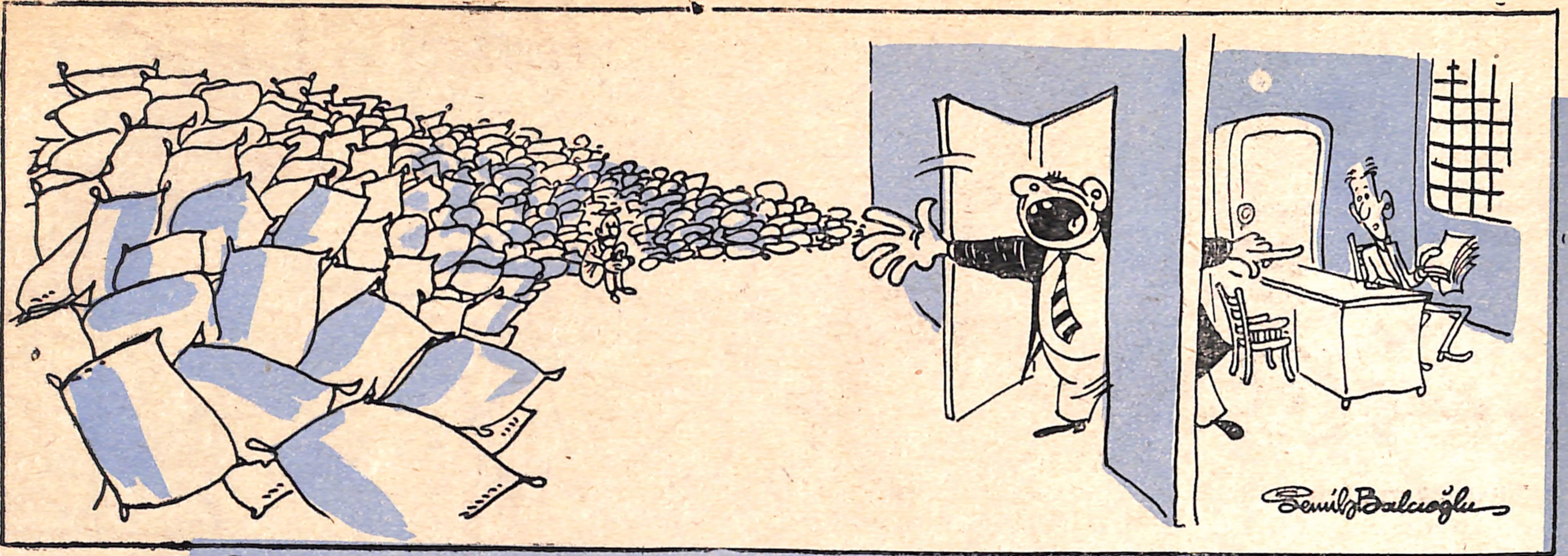
YÜZ MESELESİ

Kongreye iki senedir Sağlık Bakanının ilgisiz kaldığından şikâyet edilirken, bir doktor:

— Yüzü yok ki, gelsin!...

demiş.

Anlaşılan bu kongre, balolar gibi bir şey... Nasıl balo davetiyelerinde, «gece elbisesi» yahut «kıyafet mecburidir» diye yazılı ise, Tıb Kongresi davetiyelerinde de «yüz mecburidir» diye yazılı olmalı. Kongrenin neden tenha olduğu şimdi anlaşılıyor.

— Şekerli biiiiir!...

(Semih Balcıoğlu)

Doktorun Yemini

Eden: Dr. Veli Vallâhi

Dördüncü Tıp Kongresinde doktorlarımız sıkıntı çektiklerini söylemişler, buna çare olmak üzere de mesleğe başlamadan evvel doktorların yemin etmelerini teklif etmişlerdir. Bu teklifi çok yerinde ve haklı bulan eski bir doktor, gelecek kongre için genç meslekdaşlarına aşağıya aldığımız bir yemin örneği hazırlamıştır:

★

KARADA, denizde, havada, her yerde her zaman apartımanlar yapacağıma, her gün, her saat, her dakika yalnız ve yalnız insanlığa hizmet için hastalarım üzerinde mesleki tecrübelerde bulunacağıma; hastalarımın ıstıraplarını dindirebilmek için son nefeslerine kadar tedaviye devam edeceğime, müşterilerimi memnun edebilecek kabiliyette, nazik tatlı dilli simsarlar kullanacağıma; teşhiste ve tedavide herhangi bir yanlışlığa meydan vermemek için asprin, kinin gibi faydası sabit fakat zararı olmayan ilâçlardan başkasını vermiyeceğime; acele vak'alara yetişebilmek için birkaç otomobil alacağıma; gıdasızlıktan hastalananlara iyi ve bol yemek; oturdukları bodrumlarda rutubetten hastalananlara hava değişimi güneş ve deniz banyosu gibi, sağlık öğütleri vereceğime, meslekî incelemeler yapmak için yılın dört beş ayını memleket dışında seyahatlerle geçireceğime, memleketin bayındırlık ve kalkınması için ticaret, taahhüt ve emlâk işleri yapacağıma; yine memleket ve milletin faydası için bütün gücümle milletvekili, vali, belediye başkanı olmağa çalışacağıma, bütün sevgili müşterilerimin ve sayın hastalarımın kıymetli başları üzerine yemin ederim.

Sık Kemeri

«Kemerleri sıkmak» politikasına başlıyalı, halk aşağıdaki türküyü tutturmuştur. Bu türkü, «kır belini Ali Dayı» türküsünün makamında söylenecekir.

Ali Dayıya kahve yapalım,
Paracığını deve yapalım.
Bulamazsın ne kahveyi, ne şekeri vay!
Sık kemeri Ali Dayı, sık kemeri vay!..
Ali Dayıya yeni külâh mı?
Arabasına bak «gadillah» mı?
Yok dingili, yedek parça, ne tekeri vay!
Sık kemeri Ali Dayı, sık kemeri vay!
Ali Dayıya börek yapalım,
Un bulursak çörek yapalım.
Bulamazsın Ali Dayı, gel dön geri vay
Sık kemeri Ali Dayı, sık kemeri vay!...
Ali Dayıya bir şey yapılmaz,
Yok aradığın, olsa bile az...
Ali Dayıya bakın kalmış, kemik deri vay!
Sık kemeri Ali Dayı, sık kemeri vay!...

FALAN - FİLÂN

O ALIYOR

Küçük Hüseyin'e, ahbaplarından biri bir paket çukulata vermişti. Hüseyin paketi açtı ve annesinin göz işaretine boyun eğerek herkese dolaştırdı. Kimse eli ni sürmedi. Yalnız dayısına ikram etmemişti. Bunu farkedince annesi:

— Neye vermedin dayına? diye sordu. Hüseyin dudaklarını büktü:

— Nasıl vereyim? O hep alıyor!

EŞEK ŞAKASI

Vaktile Avam Kamarasında bir muhalif mebus Loit Corc'a çatmış:

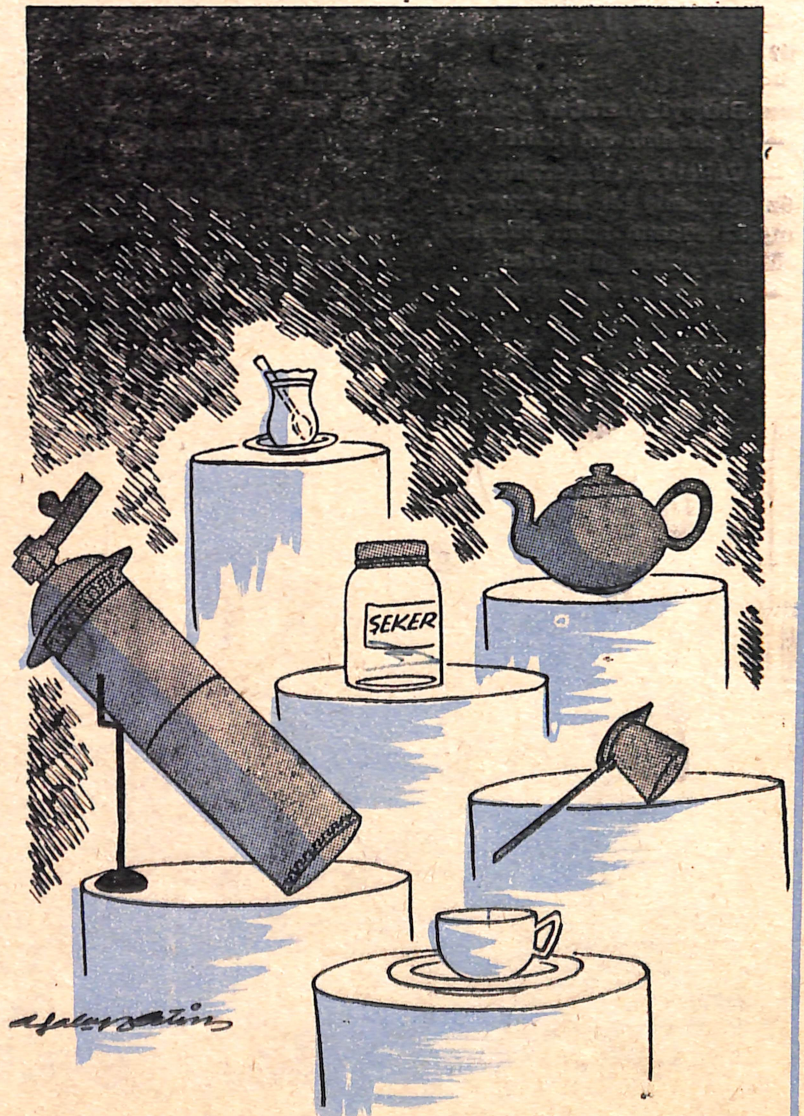
— Babanın sokaklarda eşek arabasiyle sebze sattığını unutma!

Loit Corç sükûnetle cevap vermiş:

— Evet, evet, hatırımda... Ama, o araba artık tarihe karıştı...

Sonra, rakibini işaret ederek:

— Yalnız, demiş, eşek kaldı!

MÜZE!...

(Yalçın Çetin)

Doktorların İmtihanı

Türk Tabibler Birliği Kongresinde ,bazı üyeler, tıb tahsilini Avrupa ve Amerikada yapanların, memleketimizde çalışabilmeleri için, bir kere de burada imtihan edilmelerini ileri sürmüştür. Bu yerinde teklif kabul edilirse, meselâ Almanyada iç hastalıkları mütehassısı olan bir doktor, İstanbulda her halde şöyle imtihan edilecektir:

MÜMEYYİZLERDEN biri doktora sorar:

— Burada ne iş yapacaksınız?

— Tabiî doktorluk...

— O belli... Başka bir iş yapmıyacak mısınız?

— Ne gibi?

— Ne gibi olur mu? Meselâ bestekârlık, alaturka şarkıcılık gibi, yahut müteahhitlik, tüccarlık gibi... Şairlik, muharrirlik gibi... Yahut da mebusluk, valilik gibi... Elbet bir iş yapacaksınız...

— Hayır efendim...

Mümeyyiz dudağını büker. Başka bir mümeyyiz sorar:

— Muayenehanenizi açtınız.. Sonra ne yaparsınız?

— Çalışırım... Gelen hastalarla uğraşırım.

— Hasta kendi kendine gelir mi?

— Eğer ağır hastaysa gelemez. Birisiyle beraber gelir...

— O birisinin adı nedri?

— Vallahi... affedersiniz, henüz gelmemiş bir hastanın yanındaki adamın adını bilemem.

Mümeyyizler gülüşürler.

— Doktora hasta getiren adama «simsar» derler. Size Almanyada bunu öğretmediler mi?

— Hayır...

— Bu ne biçim tıb tahsili?... Ne biçim ihtisas!. .

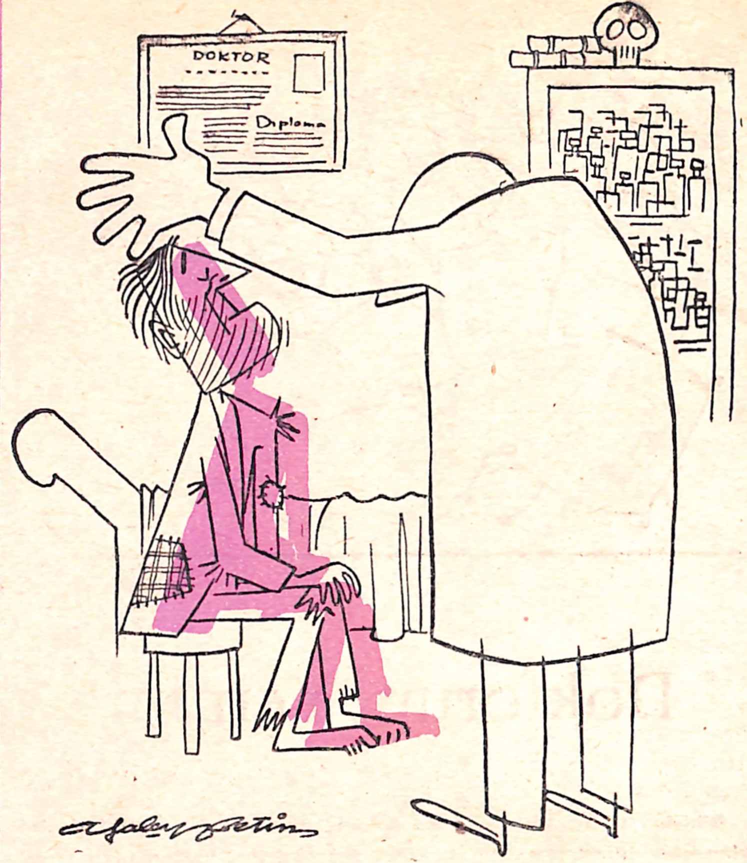
Başka bir mümeyyiz sormağa başlar:

— Meslekdaşlar arasında iş birliği, dayanışma ne demektir?

— Bir hastalık teşhisinde şüphe uyanır veya tedavide zorluk çekilirse, meslek arkadaşlarının birbirlerine yardımı demektir.

Mümeyyizlerin kahkahaları arasında sözleri duyulabilse, genç doktor daha çok şeyler anlatacaktır. Fakat kasıklarını tuta tuta gülmekten gözleri yaşaran bir mümeyyiz söze başlar:

— Dinle, sana meslek bağının ne olduğunu anlatayım... Meselâ sana basurdan şikâyet eden bir hasta geldi. Sen ona, tedavinin daha esaslı, daha iyi yapılabilmesi için bir kere de Bevliyeci Ahmet Beyin muayene etmesi lâzım geldiğini söylersin. Bevliye Mütehassısı arkadaş ta, diş tabibi Mehmet Beye gönderir. Mehmet Bey, radyografisinin alınması için doktor Hasana gönderir. Röntgenci Hasan bir kere de Cildiye Mütehassısı Hüseyin'e gönderir.. Böyle böyle, bütün meslekdaşlar iş yapmış olur. O zamana kadar da, hastanın iyi olacağı varsa iyi olur. Yahut da ölür, kurtulur. Ama ölmekle de kolay kolay kurtulamaz. Çünkü bu sefer de otopsı yapmak için cesedi adlî tabibin eline düşer.

Doktor — Size perhiz veriyorum... Bir ay lokanta vitrini seyretmıyeceksiniz...

(Yalçın Çetin)

Size Almanya'da bunları öğretmediler mi?

— Hayır efendim...

— Şu Almanlar da doktorluğun «de» sinden anlamazlar...

Başka bir mümeyiz sorar:

— Halk arasında tanınmak için ne yaparsınız?

— Hastalarımla ciddî şekilde meşgul olurum. Sonra...

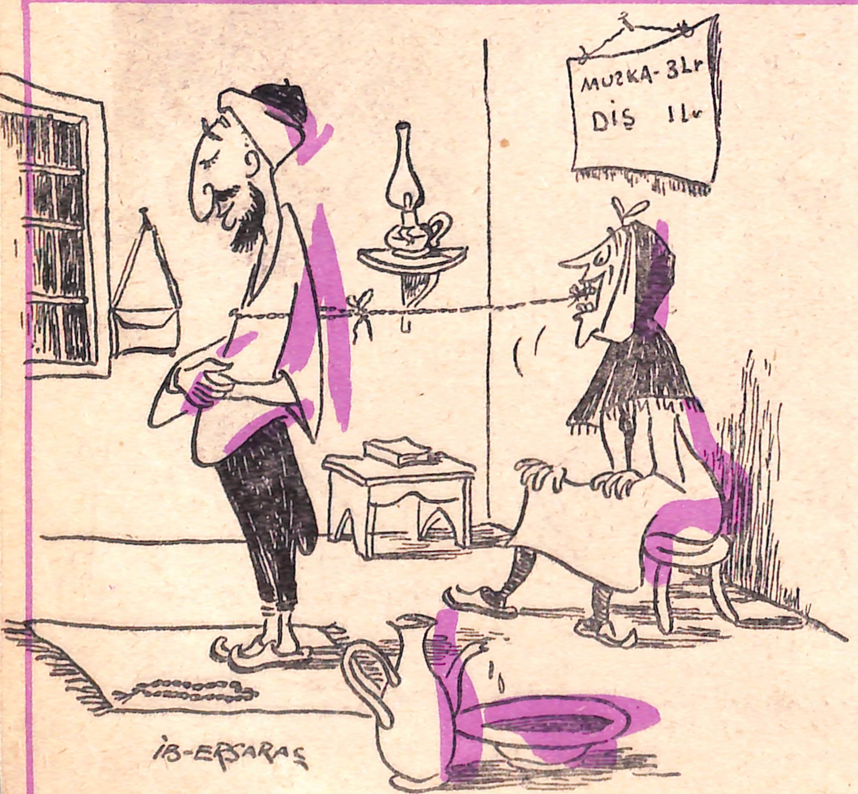
— Yazık, yazık!.. Daha siz, bir doktorun nasıl meşhur olduğunu bile öğrenmemişsiniz. Anlatayım da dinle... Meşhur olmak için, gazetelere «Her gün öğleden sonra fakir hastalar parasız muayene edilir» diye ilân edersin. Hastalar dolar... Bir hafta sonra ilânı şöyle değiştirirsin: «Pazartesi, çarşamba günleri fakir hastalar parasız muayene edilir.» Bir iki ay sonra, parasız muayeneyi haftada bir saata indirirsin. Derken ayda bir saat yaparsın. O zamana kadar da, herkes senin adını duyar. Hemen parasız muayeneyi kaldırırsın. Yüksek muayene ücreti alırsın. Gittikçe de muayene ücretini arttırırsın. Çünkü ne kadar çok ücret alırsan, hastalar da, bunda elbet bir şey var diye o kadar sana koşarlar. Meşhur olmanın bir yolu da, uydurma imzalarla «otuz senedir çekmekte olduğum amansız hastalıktan beni otuz dakikada kurtaran doktora teşekkür ederim» diye kendi kendin için gazetelere teşekkür ilânı vermektir. Siz ne biçim tıb tahsili yaptınız? Almanyada tıbba dair hiç bir şey öğrenmemişsiniz!...

Dördüncü mümeyyiz sorar:

— Size hastayım diye bir müşteri geldi. Muayene ettiniz, hiç bir hastalık bulamadınız. Ne yaparsınız?

— Kendisine hasta olmadığını söylerim.

— Vah, vah, vah!... Bir doktorun vazifesi, en sağlam adamda bile, ne yapıp edip bir hastalık bulmaktır. Hiç bir şey bulamazsan, sinirlerin bozuk dersin... Nasıl olsa siniri bozuk olmayan insan yoktur. Kimse okuyamasın diye kargacık burgacık, ıhlamurun lâtince adını reçeteye yazar verirsin... Beyim, siz bu memlekette doktorluk yapamazsınız. Yapsanız bile çok sıkıntı çeker, sürünürsünüz. Bir doktor, günlük gazetelere meselâ, ev kiraları, ormancılığımız, şoförlerde ahlâk gibi ilmî makaleler yazıp adını duyurmazsa, hiç olmazsa vali veya belediye reisi olacak kadar politikadan anlamıyorsa, yazık olur, sürüm sürüm sürünür. Biz, mesleğini şerefini kurtarmak için, sizin doktorluk yapmanıza müsaade edemeyiz.

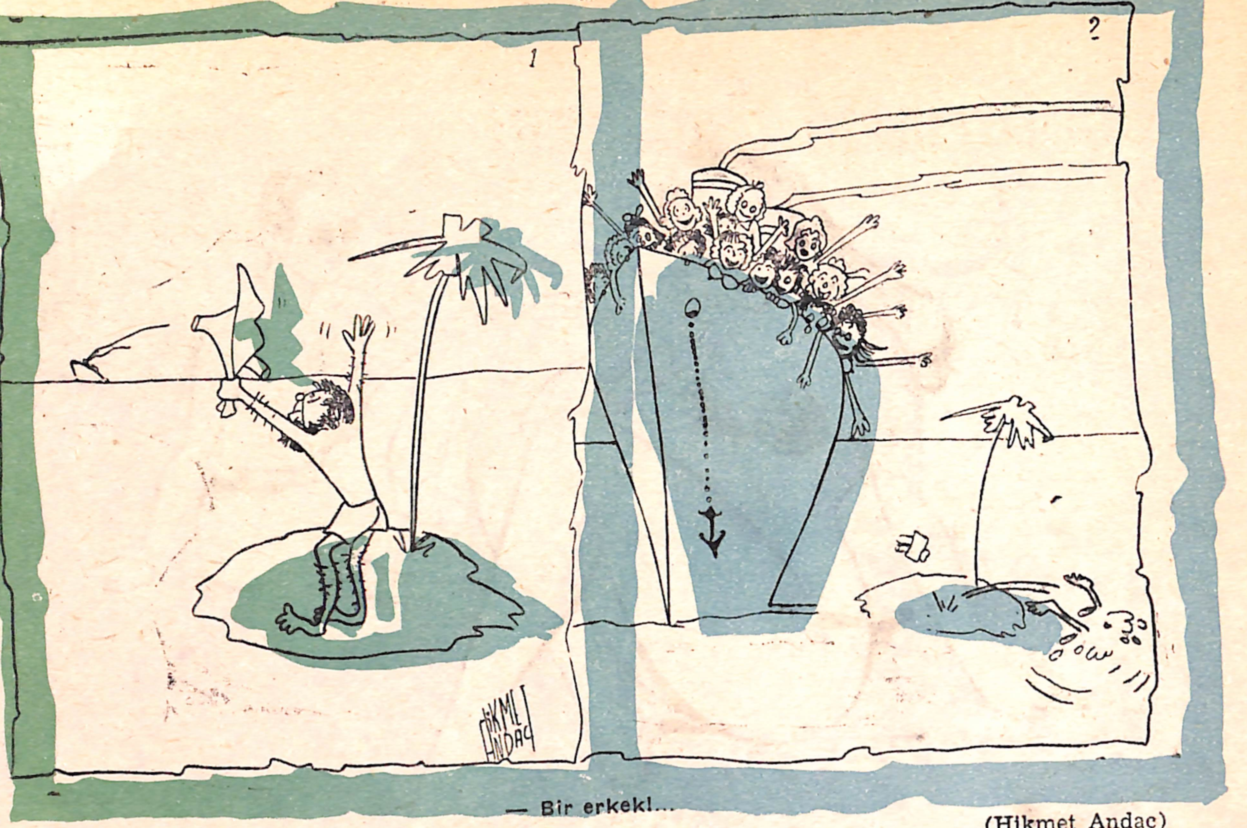
YAZISIZ!...

(İbrahim Ersaraç)

Apona Sergisi

Tarihimiz boyunca bütün fena, gülünç işlerin eski devirde yapılmış olması âdettir. Biz bu geleneğimizi bozmak istemediğimizden, bu hikâyedeki vak'aların da eski devirde olduğunu açıklarız.

Yazan: Ben Değilim

— Bir erkek!...

(Hikmet Andaç)

APONA Şehri, Milletlerarası Fuarı, şimdiye kadarkilerin hepsinden üstün olacaktı. Bundan iyi propaganda fırsatı ele geçemezdi. Bütün ticaret ataşeliklerine, fuarda yer ayırılabilmesi için, en geç iki ay içinde cevap isteyen mektuplar yazıldı.

Mektupları alanlar, çağrıya teşekkürle, fuara katılmak isteklerini bildirdiler. Yalnız bir yerden ne «evet» ne «hayır» diye bir cevap gelmedi.

Cevap vermeyen memleketle, fuarı açacak memleketin ticaret heyetleri arasında bir anlaşma yapılıyordu.

Ziyarette Heyet Başkanı, Ticaret Bakanına:

— Apona Fuarına katılsaydınız, memleketinizin propagandası bakımından çok faydalı olacaktı...

dedi. Ticaret Bakanı hayretle sordu:

— Apona mı? Fuar mı? Apona'da fuar mı açılıyor?

Ticaret Heyeti Başkanı, iki senedir bütün milletlerin bu fuvar için hazırlandıklarını, bütün ajansların gazete ve radyolarla durmadan Apona fuarına ait haberler verdiğini söyledi.

Ticaret Bakanı, hemen müsteşarını çağırdı:

— Apona Fuarından neden bana bahsetmediniz? Gelen mektubu neden bana göstermediniz?

Müsteşar, büyük bir iyi niyetle, her ne kadar Avrupa kıtasında Apona diye bir şehir olduğunu hatırlıyorsa da, orada bir fuar açılacağından, bir çağrı mektubu gönderildiğinden haberi olmadığını söyledi.

Ticaret Bakanlığı alt üst oldu. Bakan, şiddetle mektubun bulunmasını emretti. Bakanlık daireleri, şubeler birbirine girdi. Ortalık o kadar karıştı ki, bu kargaşalıkta Mısıra pamuk, Kanada'ya buğday, İraka Petrol, İsviçreye saat ihracı için teklifler yapılırken, İngiltereden fındık, İrandan atom bombası, Habeşistandan tepkili uçak ithali için teşebbüslere geçildi.

Bir türlü mektup bulunamıyor, üstelik kaybolan mektup aranırken, bulunan mektuplar da kayboluyordu. Apona Ticaret Ataşeliğine soruldu.

Ataşelik, Apona'da fuar açılacağı hakkında her ne kadar bilgisi yoksa da, böyle bir haber duyulur duyulmaz, hemen arzolunacağını bildiriyordu.

Uzun arama taramalardan sonra, Bakanlık Evrak Kaleminde-ki kayıtlardan, on ay önce, Apona ticaret ataşeliğinden resmî bir mektup geldiği keşfedildi. Bu sırada Ataşelik te, on ay önce Apona Fuarına çağrı mektubunu gönderdiğini tarih ve sayısiyle bildirmişti. Artık ip ucu bulunmuş demekti. Şimdi iş, mektubun nerelere havale edildiği, en sonra nerede takılıp kaldığı, kimin ve hangi sepete attığını öğrenmeğe kalmıştı. Bakanlığın en iş bilir, zeki, enerjik memurları bu resmî mektubun araştırılmasıyla ödevlendirildi.

Evrak kalemindeki kayıt defterlerinin incelenmesinden, Apona fuarı için gelen mektubun Dış Ticaret dairesine sevkedildiğini keşfeden memur, fevkalâde mesaisinden dolayı iki derece birden terfi ettirildi.

Dış Ticaret Dairesi Müdürüne Apona'dan gelen mektup sorulunca:

— Apona mı? dedi, gözleri bir müddet mazinin hâtıralarına daldı. Sonra o hâtıraların içinden bir şey çıkarmak ister gibi, saçlarını karıştırdı:

— Haaa, dedi, evvv...et, büyük bir mektup hatırlıyorum.

Uzun bir araştırmadan sonra, mektup bulunamadı ama, kaydı bulundu. Üçüncü şubeye havale edilmişti. Üçüncü Şube Müdürü:

— Hııı... dedi, böyle bir şey olacaktı... «aidiyeti cihetiyle» galiba İkinci Kısma gönderilmişti.

İkinci Kısım Şefi başını iki elinin arasına alıp derin derin düşündükten sonra, Arşimet Kanununu ikinci defa keşfetmiş gibi:

— Buldum!... diye bağırdı, Apona, değil mi? Tamam... Bakın bakalım şu kayıt defterine!.

Kayda göre Ticaret Ataşesinden gelen mektup Müsteşara verilmişti. Müsteşar Bey sisler arasından bir şey seçmeğe çalışan insan gibi gözlerini ufka dikti:

— Apona... Apona... Apona!..

Diye beş dakika kadar tekrarladıktan sonra:

— Şimdi hatırladım, diye bağırdı, şuna Apona Fuarı için gelen mektup desenize!... Ben o mektubu Bakana arzetmiştim.

Müsteşar, Bakana hatırlatmak için:

— Beyefendi, dedi, hani geçen yazdı... Tatlı bir akşamdı. Zatı devletlerini tiren istasyonundan uğurluyorduk. Siz Floryaya mühim bir iş görüşmeğe gidecektiniz. Bendeniz size, o sırada aceleď'r diye Apona'dan gelen mektubu...

Bakan müsteşarın sözünü kesti:

— Eveeeet... dedi, canım şuna Apona Fuarı için gelen çağrı mektubu desenize!... Şimdi hatırladım.

Bakan, masasının gözlerini, dolapları karıştırdı.

— Buralarda olmadığına göre cebimdedir, dedi.

Ceplerini karıştırdı, bulamadı. Sonra Müsteşara döndü:

— Benim üstümde o gün han gi elbise vardı?

Gözlerini tavana diken Müsteşarın düşünceden alnı kırıştı. Sıkıntıdan parmaklarını çıtlattı. Epiyi ter döktükten sonra:

— Bugünkü gibi gözümün önüne geldi Beyefendi, dedi, üstünüzde bej renkli spor ceketiniz, altınızda daha açık bej pantalonunuz vardı. Evet evet... Ayağınızda pantalon olduğunu çok iyi hatırlıyorum. Hattâ, sütlü çukulata rengi iskarpin giymiştiniz... Ayan beyan gözümün önüne geldi Beyefendi. Hattâ çorabınız kahve rengi naylondu. Çok şıktınız Beyefendi o gün, çok...

Bakan hemen evine telefon etti:

— Bej rengi ne kadar spor ceketim varsa hepsinin ceplerini arayın!... İçinde mühim bir evrak olacak..

Biraz sonra telefonda cevap verdiler. Bakanın suratı asıldı:

— Tüh!... dedi, elbiseyi lekeciye göndermişler!...

Hemen lekeciden elbise getirildi. Ceplerine baktılar... tamam... Oh, çok şükür, içten dört evrak çıktı. Bir tanesinin basılı antet'nde «Apona Ticaret Ataşeliği» yazılı idi. Fakat yazı?... Yok... Lekeci elbiseyi o kadar dikkatle, kuru buhar sistemiyle temizlemişti ki, mektup kâğıdındaki yazılar da, elbise lekeleriyle beraber çıkmış, silinmişti.

Erkek — Niye bana bugün Ahmet diyorsun?...
Kız — Affedersin, bugün çarşamba zannettim!...

DEĞİŞİKLİK

Kendini okadar yorgun hissediyordu ki, Leman, nihayet bir doktora başvurmak zorunda kaldı. Doktor onu uzun uzadıya dinleyip muayeneden sonra:

— Size muhakkak değişiklik lâzım! dedi.

O zaman kadın patladı:

— Ne değişikliği doktor? Beş senede altı apartıman, dört koca, onbeş hizmetçi değiştirdim. Sekiz kere saçlarımın, altı kere otomobilimin rengini değiştirdim. Daha ne değiştireyim istiyorsunuz?

YASAKLA YASAK OLMIYAN

Deniz kenarında, denize girecekti. Tam soyunurken, uzaktan bir adam göründü. Neclâ:

— Affedersiniz, dedi, yoksa burada denize girmek yasak mı?

Genç adam tatlı tatlı gülümsedi:

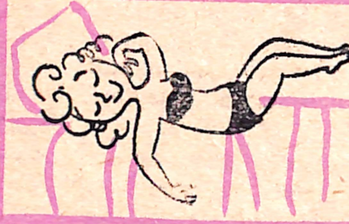
— Yasak tabiî. Ama siz yine soyunmağa devam edin. Çünkü soyunmak yasak değil!

MİNİK HİKÂYE

İYİSİ MI?..

Adam tüccardı. Karısı da... Adam zengindi, karısı da... Adam yaşlıydı, ama karısı da kendi gibi yaşlı değildi. Burada ayrılıyorlardı. Kadın çok gençti, aksine... E, artık tahmin edersiniz ötesini.... Hikâyeyi anlatmasam da olur... mu dersiniz? Eğer işin içinde her türlü tahminin ötesine varan bir olay olmasaydı, elbet anlatmazdım. Ama bakın ne oldu günün birinde.

Genç kadının kocası, ticaret kaediyle arasıra seyahate çıkardı. Kadın da ona göre tertibat alırdı. Klâsik mizah hikâyelerinde olduğu gibi, günün birinde bu tertibat sökmedi. Yani kadın, kocasını İstanbuldan yüzlerce kilometre uzakta zannedip de şeyettiği, işte şeyettiği bir gece, tüccar treni kaçırarak apartımanına dönmüş, merdivenleri çıkmakta bulunuyordu. Yatak odasından sesler duyunca, bir tekmede kapıyı asdına dayadı ve feci bir manzara gördü:

Ayak seslerini henüz duyup odanın ortasına dikilmiş tüysüz tüssüz bir delikanlı!

Çocukcağız iri yarı kocayı görünce dilini yutmuşa dönmüştü. Nihayet kekeleyebildi:

— Affedersiniz, sizin döneceğinizi bilmyordum da... Yoksa gelir miydim? Ne olur, bana kıymayın...

Tüccar koca iş adamıydı. Bir an düşündü, sonra cebinden çek defterini çekti:

— Bana bak, dedi, bir tek şartla seni sağlam gönderirim.

— Emredin efendim...

— Al sana bin liralık bir çek. Güle güle harca ve sakın karımın peşini bırakayım deme... Böylelikle hiç olmazsa her seferinde başka başka insanlarla karşılaşmaktan kurtulurum!

— İşit de inanma —

DEĞER DOĞRUSU

Şehir tiyatrosunun kıdemlilerinden Galip Arcan, geçenlerde kendisine dert yanan bir fakire çıkardı, yüz lira verdi. O esnada yanında bulunan Bedia Muvahhit sordu:

— Galipçiğim, farkında değil misin? Adama yüz lira verdin...

— Farkındayım, dedi Galip. Bilerek verdim. Düşün: ya doğru söylüyordu, o takdirde verdiğim para derdine az çok derman olabilir. Yahut rol keşiyordu. O takdirde beni bile kafese koyacak kadar başarılı rol yaptığına göre, bu para zaten hakkıydı!

YIKANMAK

Terziye yaptırdığı elbise bir temizlenişte kısalıvermişti. Hiddetle terziye koştu:

— Dolandırıcı, dedi, elbise dü-

dük gibi oldu, giyemiyorum. Daha bir kere temizlettim!

— Kızma canım, dedi terzi, bir de kendini temizlet bakalım!

GÖZ HASTALIĞI

450
890
600
380
2320

BOĞULMA

GÜNEŞ ÇARPMASI

BEYİN KANAMASI

YILAN SOKMASI

YAZ HASTALIKLARI!

ÇAPKIN HİKÂYE

Yazan: Sıkı Bir ÇAPKIN

BEN herşeyi biliyorum. Bu hikâyenin başlığını okuyunca, perdesi açık kalmış karşı evde çamaşır değiştiren komşu kadını nasıl gözetliyorsanız, işte tıpkı öyle bir merak ve heyecanla bu hikâyeye saldırdınız. Ama iş bildiğiniz gibi değil...

Mayıs ayı girince, dergimizin sekreteri:

— Artık gaz geldi, çapkın hikâye yaz!...

Dedi. Hiç bozuntuya vermedim.

— Başüstüne! dedim. Kendi kendime bu «çapkın hikâye» de nasıl oulr? diye düşündüm.

Bir hafta sonra:

— Çapkın hikâye yazdın mı?. dedi.

— Haaa... unutmuşum, dedim, haftaya yazarım.

Unuta nuta mayısı atlattım. Haziran girince, sekreter asılmağa başladı:

— Yahu, hani çapkın hikâye yazacaktın?...

— Kolay canım, yazarım, dedim.

«Çapkın hikâye» nin nasıl yazılacağını bilmediğimi anlamasınlar diye kolay dedim) ama, hiç te kolay değil... Haziranın ortalarına doğru sekreter adamakıllı kızdı:

— Yaz geçiyor, sen hâlâ «çapkın hikâye» yazacaksın!... Senin yüzünden mecmua batacak be!...

— Canım telâş etme yazarız... daha dört ay önümüz yaz...

Ben lâf arasında çaktırmadan, «çapkın hikâye» denilen şey her nasılsa, işte onun aleyhinde bulunuyorum. Meselâ şöyle lâflar ediyorum:

— Çapkın hikâye yazmak bir marifet değil... İnsan istese günde on tane «çapkın hikâye» şişirir. Çapkın hikâye de sanki mizah mı? Mizah hikâyesi, efendime söyliyeyim, şöyle sosyal, sonracığıma...

Bu bilgiç lâflarıma, kendileri ne cahil demiyeyim diye:

— Doğru... doğru ama diyorlar, sen gene ara sıra çapkın hikâyeler yaz...

— Madem istiyorsunuz, bence hava hoş, pek âlâ yazarım.

Mizah hikâyelerinin nasıl olması gerektiği hakkında konferanslar vererek haziran ayını da atlattım. Ama temmuzun yakıcı sıcakları başlayınca, sekreter küplere bindi:

— Bana bak «Çapkın hikâye» yazacaksan yaz, yazmıyacaksan söyle başkasına yazdırayım...

Ne?... başkasına mı yazdıracak? Yağma yoook... Alt tarafı bir hikâye beş lira, bilmedin on lira... Ama ben onun parasında değilim. Bir kere piyasada adım çıktı mı:

— Canım, o da mizah yazarı mı, bir çapkın hikâye bile yazamaz, boş ver!... diyecekler. Artık ondan sonra, sen istediğin kadar, yok mizzah sosyal hicivmiş, yok efendim toplusal yergi imiş diye, işin yoksa öt dur. Ağzınla kuş tutsan kimse yazı yazdırmaz. Hem mesleğin şerefini kurtarmak, hem de geçim derdi uğruna bir çapkın hikâye yazmağa karar verdim. Karar vermekle iş bitse kolay... Gürültüde, patırtıda, kıyamet kopsa, başımda top patlasa yazı yazarım. Ama «çapkın hikâye» öyle şişirme iş değil... Onun için evdekilerin hepsini bir yere gönderdim. Tek başıma kaldım. Başladım odalardan odalara, sofalardan hilâlara gezinmeğe.

— Çapkın hikâye, çapkın hikâye!... İlkin bir konu bulmalı. Kadın olmalı içinde, kadın değil de karı olmalı... Şöyle fıstık gibi bir karı... Yahut ilik gibi bir kız. Efendim? Plâja gitmeliyiz... Değil mi ya... İki gün, hikâyenin konusunu düşündüm. Ne de zormuş cenabet şey!... Üçüncü gün, kolları sıvadım, yazdım, bozdum, çizdim, gene yazdım. Ama sıkı bir «çapkın hikâye» şişirdim.

Sekreter memnun...

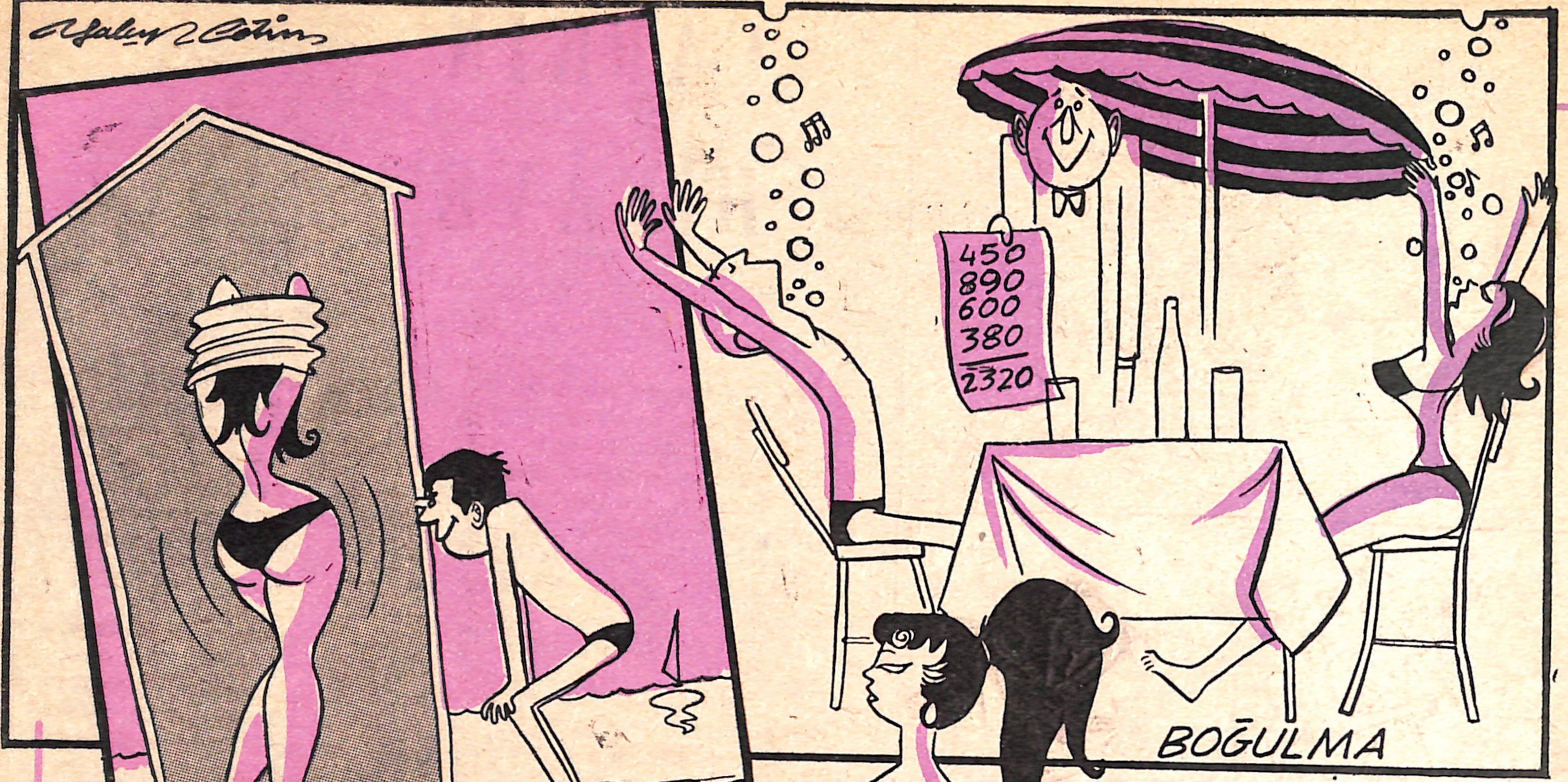
— Oku bakalım!... dedi. Başladım okumağa Ben okurken sekreter düşüncelerini söylüyordu.

— «Kadıköy vapurunun lüks mevkiinde idim. Ben her zaman ikinci mevki bilet alırım. Lüks mevkie geçişimin sebebi, iskelede gördüğüm yerli malı bir sarışın bomba idi.»

— Güzel...

— «İskele kalabalıktı. Kalabalıktan istifade ederek, sarışın

MODERN LEYLÂ İLE MECNUN!... (Eflâtun Nuri)

GÜNEŞ ÇARPMASI

BEYİN KANAMASI

YILAN SOKMASI

YAZ HASTALIKLARI!

Kaynana

Belli Sirkinde, bir zamanlar bir bıçak atma numarası vardı. Neden kaldırdılar, bilir misiniz?

Bıçakçı, karısını bir tahtanın önüne diker, ondan sonra atardı bıçaklarını. Bir seferinde kadın rahatsızlandı ansızın. Ne yapsınlar? Halk bekleşiyor. Nihayet bıçak atma üstadının kaynanasının tahta önüne dikilmesi münasip görüldü. Üstad, bıçakları kadının vücudu etrafına atıp saplayarak tahtaya şeklini çıkaracaktı.

Durum halka bildirildi. Kaynana huzura çıktı. Adam birinci bıçağı fırlattı: başın on santim yukarısına... İkincisini attı: boynunun hemen kenarına. Üçüncüyü gönderdi: koltuk altına... Birdenbire halk feryada başladı:

— Yuuuh be... Kerata üçtür fırsat kaçırıyor. Saplayamadı bıçağı karının kalbine!

— Ne yapayım kardeş, kocam çok kıskanç gözetlerler diye kabinede soyunmama müsaade etmiyor!... (Niyazi Yoltaş)

bombanın arkasına geçtim. İtin kopuğun kızı sıkıştırmaması için, himayem altına aldım.»

— Âferin. . Güzel yazmışsın..

— İskele çok kalabalıktı. Baş ladılar, arkadan itmeğe... Aman ne güzel itiyorlardı.

— Çok güzel...

— «Kapılar açıldı. Sarışın bomba lüks mevkie gidince, ben de arkasından gitmeğe mecbur oldum. Koltuğa bir oturdu. Yani yattı... İşte o zaman kendimi zaptedemedim. Bereket, dişleri mi dudaklarıma geçirdim, ellerimle vapurun demirlerine yapıştım da kendimi zor tuttum.»

— Fevkalâde...

— «Benimle plâja gider misin? diye soludum.

— «Uyuşursak giderim, diye kişnedi.»

— Aman harika!...

— «Sonra pazarlığa başladık. Elli lira istedi. Çok, dedim. Neresi çok dedi, bu zamanda hayat pahalı... Bir ruj on altı lira... Efendim, domates bile bulunmuyor... Kahve yok... Çay yok... Şeker yok...»

Sekreter, bomba gibi patladı:

— Bu ne biçim çapkın hikâye!... Birdenbire sapıtıverdin!. Olmamış...

Bir müddet bağırıp çağırdıktan sonra, babacan bir sesle:

— Böyle mizah olmaz, dedi, halk zaten pahalılıktan, dertten, sıkıntıdan bunalmış... Bıkmış!.. Onu biraz eğlendirmek, güldürmek lâzım.

Canım sıkıldı. Eve kapandım. Bu sefer öyle fakir fukara kızları almıyacaktım. Şöyle dört başı mamur, zengin bir sosyete karısı... Nasıl olsa hikâye değil mi? İstediğim kadını seçerim. keyif benim!... Çok esaslı bir «çapkın hikâye» yazdım.

Sekreter:

— Oku!... dedi. Başladım okumağa:

— «Salondan hafif müzik sesi geliyordu. Biz Süheylâ ile bal konda idik. Başını göğsüme yasladı. Onu sineme çektim.»

— Çok güzel!...

— «Süheylâ, kocam görür aman... dedi. Ben, ne diye bu kozalak herifle evlendin, diye sordum.»

—, Fevkaâlde ..

— «Süheylâ, ah sorma dedi, evlenmiyeyim de ne halt edeyim... Bu zamanda kolay mı sev gilim... İki odalı bir apartımana üç yüz lira veriyorum. Giyim kuşam ona göre... Namusunla çalışırsan, daktiloluk filân yapsan, yüz liradan fazla vermiyorlar. Başka türlü çalışsan... Süheylâ ağlamağa başladı. «Ben de mecbur oldum», dedi bu kozalakla evlenmğe...»

Sekreter:

— Olmamış!... dedi, sen lâf anlamıyorsun... Yahu, işi tatlı yerinden alsana...

«Çapkın hikâye» uğruna ekmeğimden, mesleğimden olacağım. Bir hafta evden çıkmadım. Mutlaka beğendirmek azmile bir «çapkın hikâye» yazdım.

— «Kabinenin gözetleme deliğine gözümü uydurdum. Genç kız çırıl çıplaktı. Erkek te soyundu. Sonra erkek, benim gözetleme deliğime geldi. «Arkadaş, dedi, vaktin doldu, iki buçuk liraya beş dakika... Bundan sonrasını seyredeceksen, beş lira daha alırız.». «Aman dedim, param yok... Gel sen dışarda, ben içeri gireyim... Sen bizi seyret!...» Bu sefer adam iki buçuğu bana verdi. O gözetleme deliğine geçti. Ben kabineye girdim.»

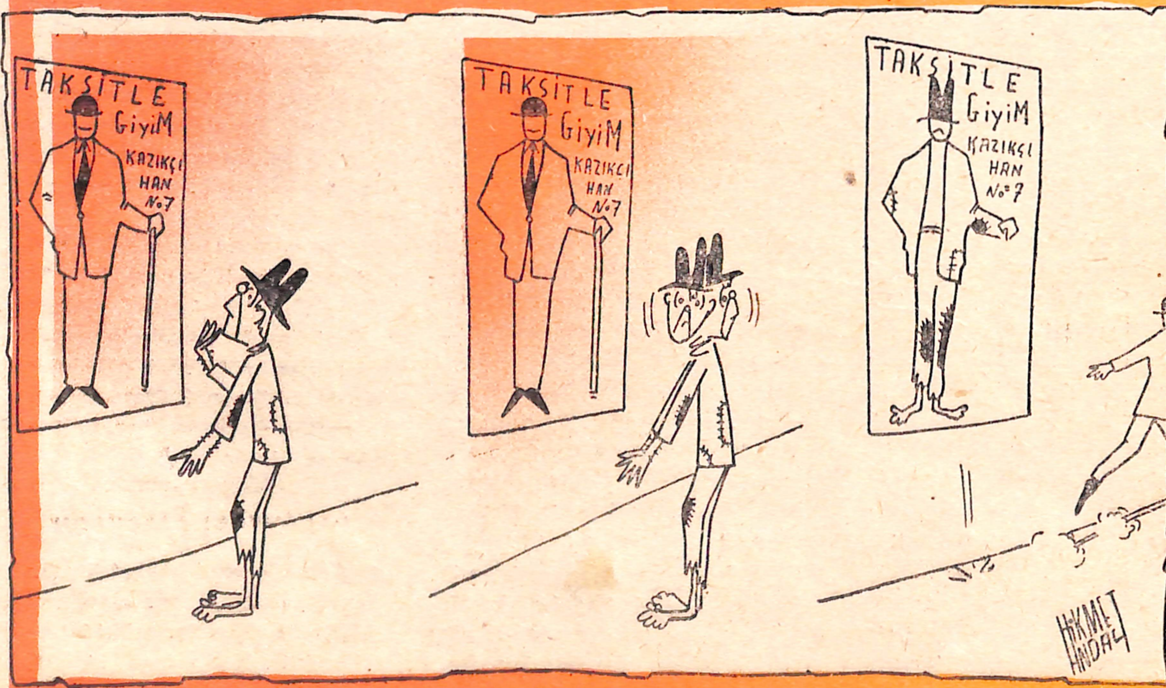
Sekreter:

-- Harikulâde!... dedi, sonra ne yaptınız?

Sekretere:

— Siz, dedim, bu hikâyeye on lira vermiyor musunuz? Bana beş lira verin, buraya kadar olan kısmını koyun. Çünkü bundan sonra, kız «Apartıman yaptıracağım ama, demir yok, çimento yok, çivi yok!...» diye ağlamağa başladı. Vallahi kabahat benim değil... «Sus kız ağlama, bizim sekreter darılır» dedim. «Sen karışma ben ağlıyacağım!» dedi.

Ateş Sin

YAZISIZ!...

(Hikmet Andaç)

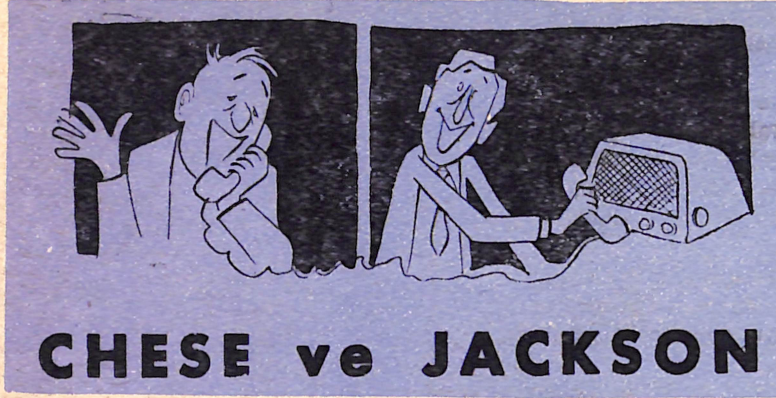
AYDABİR'İN Temmuz Sayısında

Birbirinden güzel ve meraklı yazılar, Hikâyeler, Röportajlar, nefis fotoğraflar.

AYDABİR, HERKESİN OKUDUĞU, KOLLEKSİYONUNU YAPTIĞI BİRİCİK FAYDALI MECMUA

AMERİKAN MİZAHINDAN BİR HİKÂYE

CHESE ve JACKSON

GERÇİ şu meşhur 75 katlı binâ yanarken onun söndürülmesine siz de yardım etmiştiniz! Geçen sene batan denizaltı gemisinde siz de vardınız! Oradan kurtulan biricik insan sizdiniz!.. Bindiğiniz tren üç sefer kaza geçirmişti. Çocukluğunuzda çay kaşığı yutmuştunuz! Büyük deprem de, bir mucize olarak kurtuldunuz! Meşhur su baskınında paraşütle atlıyarak ölümden kurtuldunuz! Ama şehrimizin belediye reisi seçimlerinde bulunmadığınız için hayatın ne olduğunu daha bilmiyorsunuz!

Şehrimizin belediye reisi reçimlerinde başlıca iki aday vardı: Bunlardan biri genç avukat Chese ötekisi de bakkal Jackson'du. İkisinin de kazanma şansları aşağı yukarı, birbirine eşitti.

Chese, dürüst, namuslu bir gençti. Şehir halkı kendisinden çok şey bekliyordu. Bakkal Jackson-dan fazla bir şey beklenemezdi. Şehrin bütün serserileri ondan yana idi. Ama, Jackson belediye reisi olmağı çok istiyordu. Belki siz çocukluğunuzda uzun pantalon giymeyi, gençliğinizde ilk öpücüğü bukadar şiddetle istememiştiniz!

Amerikada bir insan bir şey isterse, parası da varsa, güneş bile ona güler yüz gösterir. Çünkü bu memlekette güneş altındandır.

Jackson pratik bir adamdı: kendisine rey vereceklere dükkânın da geniş bir kredi açmağa, rey vermiyeceklere de kredi açmamağa karar verdi. Ama bukadar yetmezdi. Adamlarına: «şehri iyice bir kolaçan etmelerini» tenbih etti. Bu, şu demekti: Adamları bütün şehir halkını teker teker dolaşacaklar, kendisine rey vermede nazlananlara, ayrıca rey başına birer dolar teklif edeceklerdi.

Chese zengin değildi. Ama buna karşılık akıllı bir adamdı. Jackson un zayıf taraflarını çok iyi biliyordu. Onu bu noktalarından vurmağa karar verdi. Jackson, herkesten saygı görmeyi pek severdi. Kendisiyle alay edilmesinden pek korkardı.

Jackson bir gün dükkânında oturken telefonu çaldı. Ahizeyi eline aldığı zaman şu sözleri işitti:

— Allo, Mister Jackson, siz misiniz? Burası «Şehir postası» gazetesi...

— Memnun oldum efendim, memnun oldum. Size nasıl bir hizmette bulunabilirim?

— Mister Jackson, tereddüt ettiğimiz bir mesele hakkında sizin de fikrinizi almak istiyoruz. Mesele şu: Elimizde bir resminiz var. Resim çok güzel! Yalnız bunu gazetemizin hangi sayfasında basacağımızı bir türlü kararlaştıramıyoruz. Acaba birinci sayfaya mı bassak, yoksa üçüncü sayfaya mı? Allo, dinliyor musunuz?

— Evet, evet, dinliyorum... Yalnız bir sigara yaktım da...

— İşte böyle Mister Jackson, birinci sayfaya Cumhurbaşkanının resmini koyuyoruz. Bu sayfaya, umumî olarak, siyasî mahiyetteki havadisler girer. Üçüncü sayfamız ise, bildiğiniz üzere, şehir haberlerine ayrılmıştır. Bu bakımdan resminizi üçüncü sayfaya koymak daha uygun ise de... öte yandan... — Evet, öte yandan...

— Öte yandan siz o kadar saygıya lâyık bir insansınız ki...

Jackson heyecanından, sigarasının yanmış ucunu ağzına soktu:

— Ben, dedi, «Şehir Postası» gazetesine her zaman büyük bir sempati beslemişimdir. Ama, size açıkça söyliyeyim ki, bu sualiniz beni hayretler içinde bıraktı. Çünkü siz de biliyorsunuz ki bütün şehir, reyini bana veriyor. Hattâ adaylığımı vilâyet ölçüsünde koysaydım, mebus bile seçilirdim.. Zaten Cumhurbaşkanı ile son konuşmamızda...

Jackson, o kadar büyük bir palavra savurmuştu ki, telefon ahizesinden bir kahkaha duyuldu.. Jackson buz gibi oldu. Bu arada ahizeden, tane tane:

— Seni gidi koca palavracı seni!... sözleri duyuldu. Bu sözlerden sonra telefon kapandı.

Ertesi gün bütün şehir, Chese'nin, telefonda Jackson nasıl atlandığı havadisiyle çalkalanıp durdu.

Bir araya gelen zekâ ve teknik, Jackson'a, yaman bir oyun etmişti. Chese, rakibine basit bir rapor telefon oyunu oynamıştı: Jackson ile konuşmağa başladığı zaman, ahizeyi şehir radyosunun mikrofonu ile birleştirmiş, Jackson'un palavralarını, gülünç sözlerini, radyo vasıtasiyle bütün şehir halkına dinletmişti.

Ertesi gün «Şehir Postası» gazetesi kendi adına yapılan bu röportajı ve şehir radyosundaki konuşmayı kat'î bir dille yalanladı. Bu yalanlamanın altında da, gazetenin adını bu işe karıştıran Chese aleyhine dava açılacağına dair küçük bir not da vardı.

Bu yalanlama, Jackson'un durumunu büsbütün zorlaştırdı. Hâdiseyi radyodan dinlememiş olanlar da gazetenin yalanlamasından bunu öğrendiler.

Jackson, bu dedikoduların önüne geçmeğe, mukabil bir oyunla halkın düşüncesini bir başka tarafa çelmeye karar verdi. Bunun için de fırsat kollamağa başladı. Bu fırsat gecikmedi:

Avukat Chese, yakında doktora tezini verecekti. Kim isterse gelip tezini dinliyebilecek ve tartışmaya katılabilecekti. Avukat Chese, bu tezini seçim propagandası için bir vasıta olarak kullanmak niyetinde idi.

Jackson da, bu tezi dinlemeğe gelenler arasında idi. Tezin izahı bunun etrafında yapılan münakaşalar bittikten sonra Chese tarafından bir koktyel parti verildi. Jackson, genç hukuk doktoru Chese de şerefine kadehini kaldırırken şu kısa nutku söyledi: «Değerli hukuk doktoru Mr. Chese'in: «Tarihte sarkıntılık ve bununla mücadele» mevzulu tezini derin bir ilgi ile dinledim. Değerli dostum, sarkıntılığın tarihçesini, bunun çeşitli şekillerini büyük bir ilmi salâhiyetle inceledi, tahlil etti. Yalnız burada, değerli muarızımın dikkatinden kaçan küçük bir noktaya dokunmak cesaretini göstereceğim: Değerli hukuk doktoru, sarkıntılığın tarihçesini yaparken, bugün yapılan sarkıntılık üzerinde yeter derecede durmadı. Bilhassa telefonla yapılan sarkıntılıklara hiç dokunmadı. Halbuki kendileri de çok iyi bilirler ki, telefon her vatandaşın mahremiyetine açılan bir kapıdır. Ancak dürüst ve namuslu insanların girmesine mahsus olan bu kapıdan rastgele bir köpeğin burnunu sokup ev sahibini rahatsız etmesine elbette müsamaha edemeyiz!»

Jackson, bunları söylerken parmağile Chese'in bulunduğu tarafı gösteriyor, dik dik Chese'in yüzü ne bakıyordu.

Genç avukat, bu sözlere verilecek bir cevap bulamadı. Seçkin bir topluluk karşısında, yüzüne fırlatılan bu hakareti hazmetmekten başka çare yoktu. Jackson, avukatın adını anmadığı için ondan tarziye istemesine de imkân yoktu. Şu dakikada zafer bakkal Jackson'daydı. Herkesin dudaklarında ince bir tebessüm dolaşıyordu. Hattâ, bu toplantıya iştirak eden şehrin valisi:

— Keskin zekâlara bayılırım, demekten kendini alamadı.

Chese evine dönerken, keyifli zamanlarında dudaklarından eksik etmediği şarkıyı mırıldanmıyordu. Yarın bütün sokak çocukları arkasından «köpek» diye bağıracaklardı. Böyle bir lâkapla belediye reisi olmak imkânsızdı. Gerçi daha dün Jackson'a «palavracı» diyorlardı. Ama seçimler de bugün yapılacaktı. Son koz, bakkalın elindeydi.

Chese evine gelince, masası başına geçti, bir şeyler yazdı. Yazısı çok sürmedi. Yalnız bukadar çabuk yazılan bu yazıların yerlerine gönderilmesi epey yorucu oldu. Chese, Yazdığı yazıları zarflara koydu. Zarfların üzerinde yazı makinesile kısa bir adres yazdı. Bunları hizmetçisine vererek bir yere gönderdi. Kendisi de, gece yarı olmasına rağmen, otomobiline bindi. İlkin telgrafhaneye uğradı. Oradan, civar şehirlerden ikisini ziyaret etti.

Ancak sabahleyin evine dönebildi. Sevdiği şarkısını mırıldanarak soyunmağa başladı, Yattı ve hemen derin bir uykuya daldı. Ancak öğlene doğru uyanabildi. Tatlı tatlı gerindikten sonra elini telefona attı. 33_83 numarayı çevirdi. Telefon açılınca:

— Allo, diye seslendi. Palavracı Jackson,a dair konuşacaktım.

Karşıdan, boğuk bir ses:

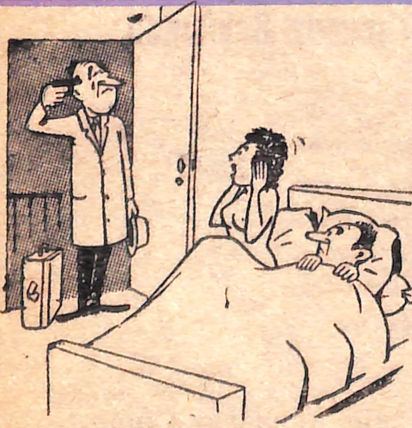
— Bu ne kepazelik? diye gürledi. Sizde hiç utanma, arlanma yok mu? Bu kaçıncı oluyor Burada ne Jackson, ne palavracı, ne de köpek var!

Chese telefonu kapadı. Kendi kendine: «Demek her şey tahmin ettiğim gibi olmuş!» diye söylendi. Elini keyifli keyifli gazete kümesine uzattı. Kendi oturduğu şehir de dahil olmak üzere üç şehrin gazetelerinde, en görünür bir yerde şu ilânı okudu:

PALAVRACI JACKSON

Adlı köpeğimi kaybettim. Bulana, yahut nerede olduğunu bildirene 100 dolar mükâfat verilecektir. Her zaman için 33_83 numaraya telefon edilebilir!

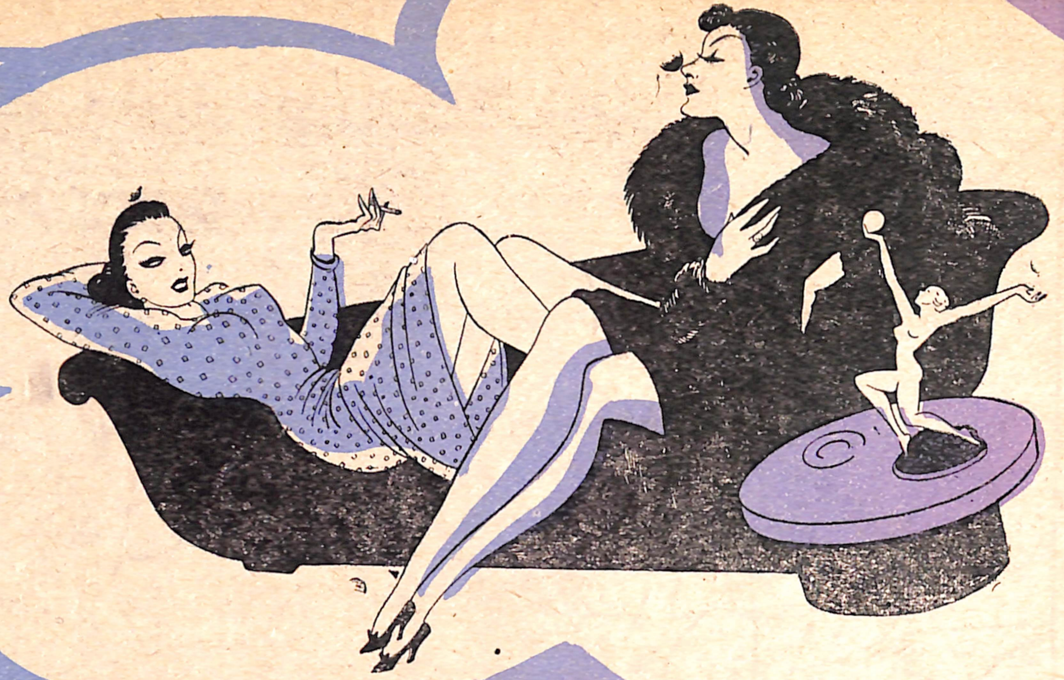
Çeviren: Hasan Âli EDİZ

— Robert.. Beni bu genç yaşımda dul bırakmıya nasıl kıyıyorsun?... (Fransız)

Eski Türk Mizahından

Niçin Sakal Koyuverdim

— Kürküne bayıldım...
— Ya ben?.. Kocama aldırıncıya kadar üç kere bayıldım!...

YİRMİ yaşından beri sakallı idi. Onu, mektepten tanıyanlar, çok ince hatlı bir yüzü olduğunu söylerler. Yanaklarından kaşlarına doğru fış kıran kıvırcık gür sakalı, yüzüne heybetli bir manzara veriyordu. Halbuki ürkek, melânkolik bir ruhu vardı. Bir iki defa evlenmeğe teşebbüs etmişti. Sakalını gören kızlar, onunla bir türlü evlenmek istememişlerdi. Yaşı kırkı geçip te iyiden iyi saçına sakalına kır düşmeğe başlayınca bu hülyadan büsbütün vazgeçmişti. Münzevî bir hayat sürüyordu. Son zamanlarda artık giyinişine de itina etmemeğe başladı. Perişan, derbeder bir adam oldu.

Bir gün arkadaşlarına sakalının hikâyesini şöyle anlattı:

★

Mülkiyeden yeni çıkmıştım. O yaşta bir genç ne yapar? Süleymaniyede komşularımızdan birine âşık oldum. Bu kadın hakkında türlü türlü dedikodular duyuyordum. Geceleri eve adam alıyormuş diyorlardı. Haline tavrına bakılınca anlaşılıyordu ki yalan değil!

Mehlika hanım, akşamları geç vakit evine araba ile geliyordu. Yanında daima bir arap hizmetçi bulunuyordu.

Bir akşam, bu arap hizmetçiyi yakaladım. Hanımına verilmez üzere eline bir mektup sıkıştırdım. Bir gün, iki gün, beş gün geçti. Cevap yok... Ben mektup yazmakta, o cevap vermemekte devam etti. Nihayet işin bir rezalete varacağını anlayan hanım, bir gece, yatsıdan sonra beni kabul etmeğe razı oldu.

Daha toydum. Mehlika gibi kaşarlanmış bir kadının nasıl bir erkekten hoşlanacağını tahmin edemiyordum. Süslenmek için aklıma ne gelirse yaptım: Yıkandım, dişçiye gidip dişlerimi beyazlattım. Kaşlarımı aldım, çoraplarıma kadar esans sürdüm. Traş oldum. Ama ne traş... Suratım davul gibi gerilmişti. Perdahtan yanaklarım alev alev yanıyordu. Saçlarımı bol briyantinle kafama yapıştırttım. İpek gömlek, ipek çorap, rugan iskarpin... Hâsılı iki dirhem bir çekirdektim.

Arap bacı, sanki bir sultan hanımın odasına giriyormuşum gibi beni bin ihtirazla içeri aldı.

— Aman... Yavaş... Duymasınlar!

Diye korka korka parmaklarımızın ucuna basarak merdivenleri çıktık. Eski tarzda döşenmiş süslü ,geniş bir oda.. Ortada rakı masası, üstünde çeşit çeşit mezeler. Bir köşede sedefli bir ut... Bacı:

— İstirahat buyurun!

Deyip çekildi. Kalbim küt küt vuruyor, bacaklarım titriyor; nefes almakta zorluk çekiyordum. Derken efendim, Mehlika hanım göründü. Otuz yaşında dalyan gibi bir kadın... Yere bastığı zaman döşemeler köşesine büzülmüş ,yapma bebek gibi süslü püslü görünce gülümsedi. Adeta alay eder gibi:

— Safa geldiniz, küçük bey!

Dedi. Gelip yanıma oturdu. Tepeden tırnağa kadar beni süz dükten sonra elile yanaklarımı yokladı:

— Bu ne yanaklar, yavrum?

Dedi. Sıkılarak sordum.

— Ne var?

— Tüy tüs bırakmamışsın. Böylesi ablanda da var!

— Traş olmak ayıp mı?

— Böyle değil ama... Kız mısın, oğlan mısın belli değil... Erkek kısmı biraz tüylü olur!

Ne yapacağımı bilmeden ayağa kalktım.

— Mücevher! diye bağırdı, küçük beye ışık tut!

Oradan nasıl çıktım, eve nasıl geldim, bilmiyorum.

İşte o günden sonra suratıma ustura vurmamağa ahdettim. Yirmi seneden fazla bu sakalı taşıyorum. Biliyorum beni acaip yapıyor, fakat hiç bir zaman o günkü kadar gülünç yapmadı. İşte size sakalımın hikâyesi!

FİSKE

1955 İKRAMİYELERİ

AKBANK İKRAMİYELİ TASARRUF CÜZDANI

EV
PARA
İRATLI APARTMAN

YARIM MİLYON LİRA

AKBANK

HER 150 LİRAYA BİR KUR'A NUMARASI

HAC MEVSİMİ GELDİ

Hacı olmak için Hicaz'a kadar yorulmanıza lüzum kalmadı:
★ Musluktan terkosun aktığını gören,
★ Telefonda aradığı numarada istediğini bulabilen,
★ Ucuzluğun geldiğini gören,

HACI OLUR

Bekarlık Sultanlıktır

ANLATAN : SALİH TEKCAN
ÇİZEN : YALÇIN ÇETİN

HADİ KALK AKŞAM GEZİNTİSİNE ÇIKALIM

TÜRKÂN YAVRUM, YANINDA SİCİM VARSA, RİCA EDERİM ŞU KOLUMU OMUZUMA BAĞLAYIVER

139

AÇIK HAVA, SPOR İYİ GELDİ Mİ? KENDİNİ NASIL HİSSEDİYORSUN?

HURDA DEMİR GİBİYİM

140

TIRIS GİTSEK SANKİ, NOOLUR?

BİNİCİLİK EN ASİL SPORDUR. BİZ ORTA ASYADAN AT ÜSTÜNDE GELDİK... HAYDİ DÖRT NAL!..

141

ÜMMM...

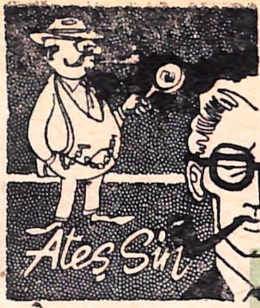
142

...DAAAAAAAAAT!..

143

144

(Devam edecek)

POSTA KUTUSU 69

AKBABANIN MİZAHÎ TEFRİKASI: 5

Dünyayı kafese koymuş beş Polis Hafiyesi Şarlok Holmes, Nik Karter, Mayk Hammer, Nat Pinkerton Dedektif Nik İstanbulda

★ ★

kabzımalı Siirtli Veli efendiye bir mektup yazacak şu karının adresini, halini öğrenecekti. Ondan sonra da bir İstanbul yolculuğu yapacaktı.

Film sinemadan, başka kasabaya gidince, Hacı Mustafa artık duramaz oldu. Yirmi gece üstüste çırıl çırıl seyrettiği oyuncu kadın bir alev gibi bütün benliğini sarmıştı.

O gün sabahtan, şaraba başlamıştı. Birinci testi bitince, eline kalemi aldı. Kabzımal Siirtli Veli efendiye şu mektubu yazdı:

YÜSGEK BİR HUZURA

Möhderem kardaşım Veli efendiye mahsustur.

Evvelâ selâm tabiidir. Hatırı âlinizi istifsar eder, sıhhatte daim olmanızı Cenabı Mevlâdan beş vakitte temenni ve niyaz eylerim. Eğer ki, bu taraftan sorup sual ederseniz, kardaşım Veli efendi, istediğiniz iki vagon elmayı yüklettim. Kayısılar da hazırlanıyor. «Panga» havalesiynen namıma gönderdiğin emaneti aldım.

Şimrik benim senden bir «iricam» var. Eğer bu iricamı yaparsan, beni sonsuz derecelerde memnün bırakacaksın. Yalnız, bu meselenin aramızda kalmasını, başkalarının duymamasını «irica» ederim. Burda sinemada bir kız oynadı. Adı «Bingül Ece» imiş. Dünya ve ahret kızım «ossun». Aklımdan bir kötülük geçirmedim. Velâkin, sinemada çektiği «sefillik, merhametimi» mucip oldu. Kendisine, «insaniyetlik» namına, cemi cümlemiz beni âdem olduğumuzdan bir yardımda bulunmak istiyorum. Bana «eğerlim» o «artiz» in «edresesini» bulur gönderirsen, çok büyük makbule geçecektir.

Baki selâm ile, «dört gozlen cuvabını» beklerim Veli efendi kardaşım.»

Kabzımal Siirtli Veli, doğma büyüme İstanbulluydu. Annesi, babası Siirtten gelip, İstanbulun Unkapadı cihetinde «Küçükpazar» semtinde yerleşmişlerdi. Siirtli Veli diye anılırdı. Yazın Meyvahoşta denize atılan çürük kavun, karpuzları kemirerek, kışın da pazarlarda küfecilik ederek altı yaşından beri hayatını kazanmağa başlamıştı. İlk defa cezaevine on dört yaşında girmişti. On yedi yaşında iken, «Hacıkadın»da oturan semtin kabadayısı Söğüş Necati'yi, kaba etinin üç yerinden şişleyince, şöhreti, semtinin hudutlarını aşmıştı; Unkapanından «Keresteciler» e kadar namı söylenirdi. Vatanî vazifesini, üçte ikisi ceza evlerinde geçmek üzere sekiz senede tamamladıktan sonra, bileğinin ve bıçağının hakkı, Hâl iskelesinde bir karpuz sergisinin sahibi olmuştu. Karpuz, üzüm satarak kolay para kazanmanın tadını alınca, artık efendiden bir külhanbey olmuştu.

İşini gittikçe ilerletmiş, Hâl'de iki mağaza, üç sergi sahibi, sayılı bir zengindi. Her nekadar Siirtli Veli diye anılırsa da, su katılmamış İstanbul çocuğuydu. Tıpkı bir dolma kalem gibi, çapraz düğmeli siyah çuha yeleğinin iç cebinde dosta düşmana karşı bıçağı hazır dururdu. On senedir bu bıçağa el atmamıştı. Ama, ne olur ne olmaz diye, bıçağı kınına koymaz, her zaman alesta durmak için, bıçağın sivri ucuna şişe mantarı geçirilmiş, cebinde kınsız taşırdı. Ağzındaki yirmi yedi dişin, yirmi dördü altın, üç de plâtindi. Parmaklarında şıkır şıkır şövalye yüzükler vardı.

Siirtli Veli, Hacı Mustafanın mektubunu alınca bıyık altından güldü. Hacı Mustafaya, içinde gramer yanlışı olmayan çok esaslı uzun bir küfür savurduktan sonra:

— Şimdi avucumdasın, ulan Hacı!...

Diye söylendi.

Hacı Mustafa ile Siirtli Veli, onbeş senedir iş yaptıkları halde bir kere bile karşılaşmamışlardı. Onlar bir komisyoncunun aracılığiyle mektupla tanışmışlardı. Siirtli Veli Hacı Mustafayı bir çok defalar İstanbula çağırmış, fakat Hacı Mustafa bu davetleri her zaman reddetmişti. Siirtli Veli, Ege, Orta Anadolu, güney bölgelerinden pek çok mal getirtir, oturdukları yerden para kazanan komisyoncuları aradan atarak, doğrudan doğruya müstahsil ile anlaşır, bu suretle kazancını arttırırdı. Taşradan iş yaptığı insanları, her sene mutlaka İstanbula davet eder, onları yedirir, içirir, gezdirir, misafir eder, bu suretle işe dostluk da karıştırarak başka kabzımalların eline düşmelerini önlerdi. İki gece Beyoğlu âlemi yapınca, malları yarı yarıya ucuz almak kolaylaşırdı. Halbuki, şu Hacı Mustafayı on beş senedir bir türlü kafese sokamamıştı. Ama sonunda, Hacı da kendi ayağiyle tuzağa düşmüştü. Hacı Mustafanın, Bingül Ece'ye, zilzurna âşık olduğu belliydi.

Siirtli Veli, aşağı yukarı, bütün dansözleri, film yıldızlarını, ses sanatkârlarını tanırdı. Bingül Ece ile geçen sene, bir hafta süren sıkı arkadaşlıkları olmuştu. Suadiye plâjında geçen bir haftalık hayatları vardı. Fakat Bingül Ece bir dalda durmayan, delişmen, hoppa, hattâ paraya değer vermeyen hovarda bir kızdı. Hacı Mustafa gibilerine metelik vermezdi. Daha yirmi birinde olduğu için hanyayı konyayı öğrenmemişti. Siirtli Veli, Bingül Ece'nin semtine bile uğramadan Hacı Mustafaya şöyle bir mektup yazdı:

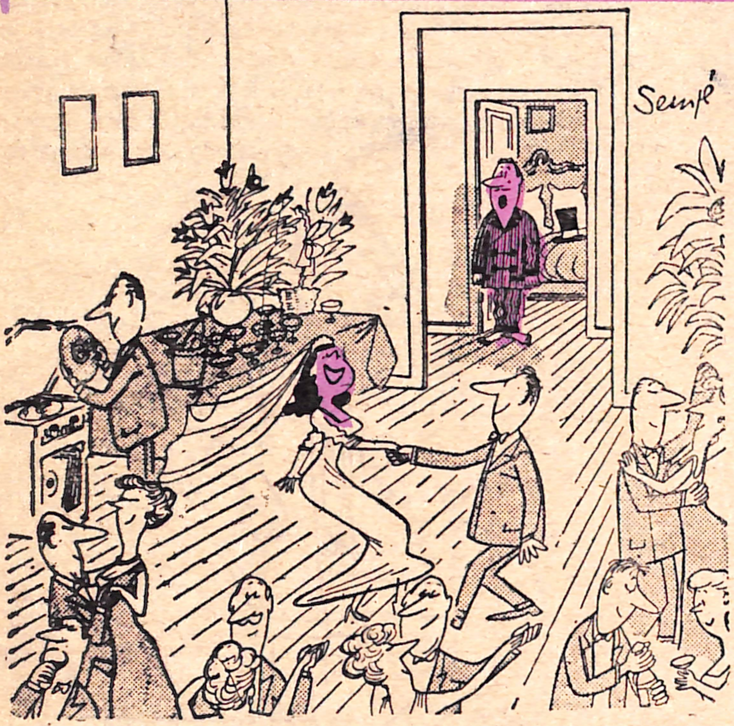
«Pek muhterem Hacı Mustafa efendiye,

Mektubunuzu aldım. Çok teşekkür ederim. Hemen emirlerinizi yerine getirdim. Himayenize almak istediğiniz sinema yıldızı Bingül Ece'yi arayıp bulmak, bulduktan sonra da konuşmak çok zor oldu. Kendisi, filimde göründüğü gibi değil... Gayet mutaassıp bir ailesi var. Zavallı kızı, yalnız başına sokağa bile bırakmıyorlar. Ben bir kolayını bulup, sizden bahsettim. Çok memnun oldu. Çünkü üveyi baba elinde zavallının çekmediği kalmıyor. Anladığıma göre, zavallı kızcağız, sizin gibi müslüman bir adamın himayesine son derecede muhtaç. Mektup yazmak için adresini istediğinizi söyledim. Aman, sakın evime mektup yazmasın, dedi. Üvey babam beni öldürür, dedi. Size yazsın, ben mektubu sizden alırım, dedi. Onun için, zavallı Bingül Eceye yazacağınız mektubu siz bana yazın, ben kendisine veririm.

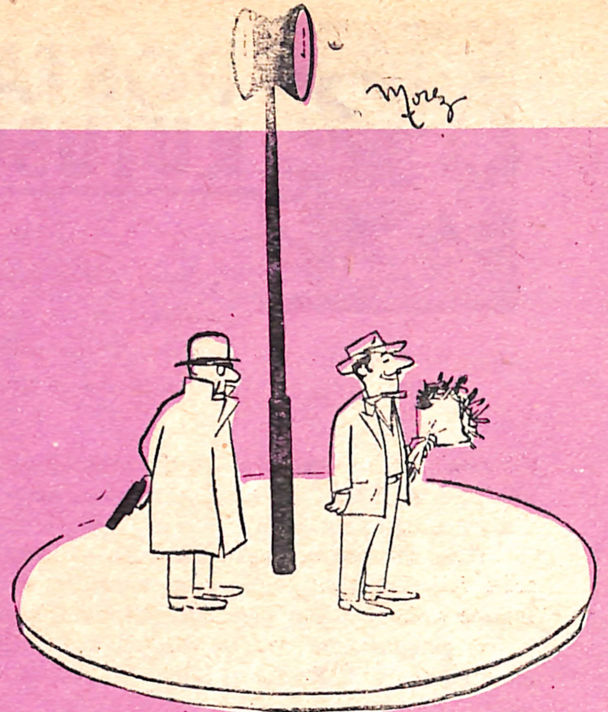
Gelelim öbür işlere. Bu sene işler tadsız... Akzâta kesik. Adanadan mal çok geliyor. Fiyatlar çok düşük. Turfanda mevsimi geçmeden, şekerpâre kayısı gönderebilirseniz iyi olacak... Geçen hafta yolladığınız üç yüz küfe mürdüm eriği yolda bozulmuş. Yarısını bile satamadım. Bankaya namınıza iki bin lira yatırdım.

(Devam edecek)

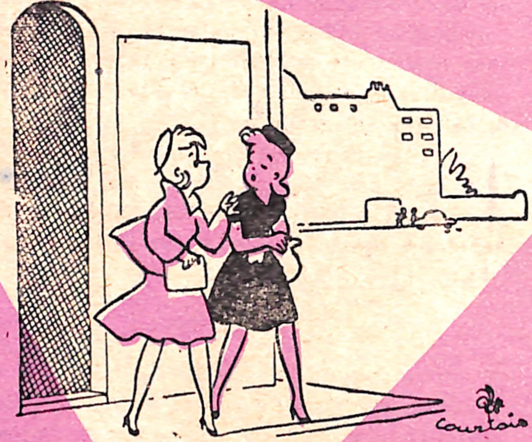
Dünya Karikatürleri

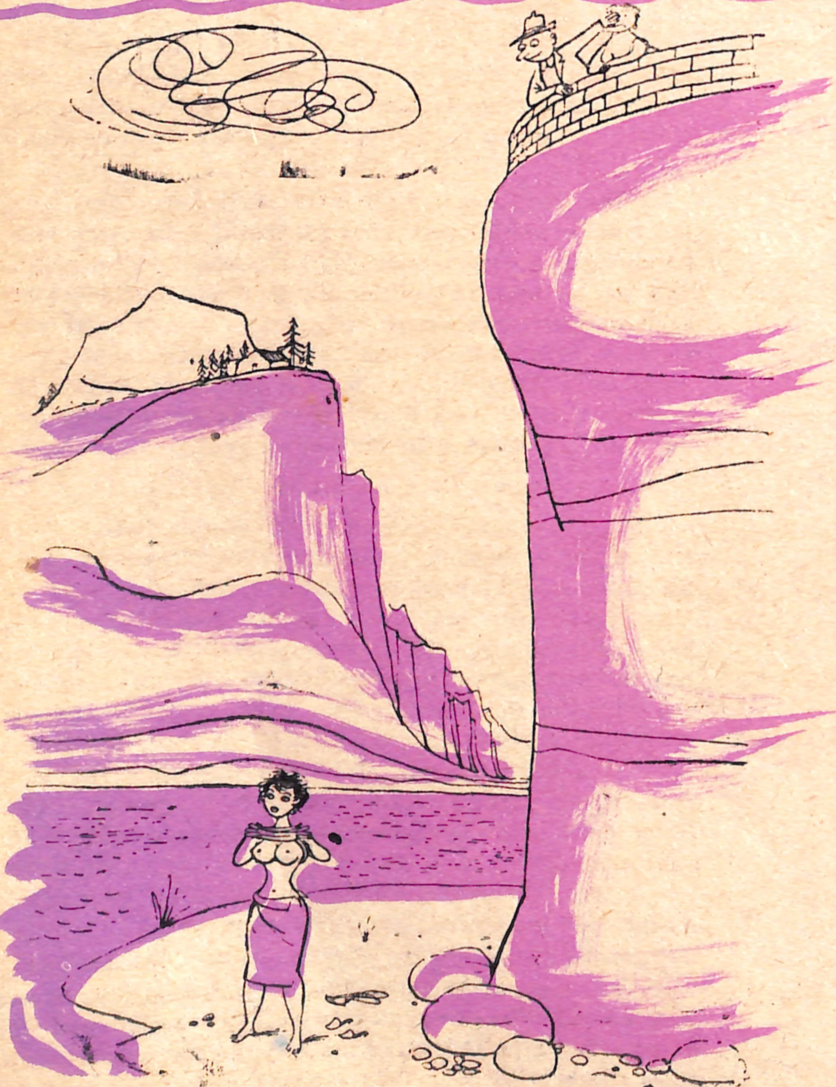
DÜĞÜN GECESİ :
Damat — Suziiii!... Uykum geldi artık!... — Fransız —

YAZISIZ!... — Fransız —

— Ona: «namuslu bir kadın kendi sokağındaki otele gitmez!» dedim... — Fransız —

— Aman karıcığım, bakma... Baş döndürücü bir güzellik!... — Fransız —

— Hararet bastı...
— Yürrrrü... Evde söndürürsün!... — Fransız —

T. C.
Ziraat Bankası

Vadeli, vadesiz tasarruf hesapları
1955 ikramiye tutarı
1.500.000 Liradır
Bu zengin plânda
Gayrimenkuller, dolgun para ikramiyeleri ve Ziraat aletleri bulunmaktadır.
İştirak şartlarını öğrenmek için yurdun her tarafındaki Şube ve Ajanslarımız emrinizdedir.

Kininli GRİPİN son derece faydalıdır!

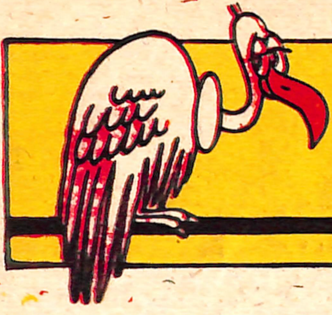
- Soğuk algınlığı, Grip, Nezle başlangıcında hastalığı önler.
- Baş, diş, sinir adale, romatizma, lumbago ağrılarını teskin eder.
- Mideyi bozmaz, kalbi ve böbrekleri yormaz.

faal Kininli GRİPİN
4 saat ara ile günde 3 tane alınabilir.

ANKARA SİGORTA

ANKARA SİGORTA SİZİ BÜTÜN TEHLİKELERİN KARANLIĞINDAN KURTARIR!

Akbaba

siyasî mizah gazetesi

— Rica ederim doktor bey, kendinizi de bayıltın, ben yalnız yatmaya korkarım!...